

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail. Reg. No. 3088

388 Atwater Ave., Mississauga, Ontario, L5G 2A3, Canada. Tel. /905/ 278-4116.

No. 5, Vol. 30., květen-May 1996.

Spring in Prague.. Jaro v Praze..

Post Office Helpless Against Parcel Theft

Gift packages, both foreign and domestic, disappear wholesale, while Czech postal officials claim they don't have the money "to afford better people."

by Jan Stojaspal

Ginger Mayerson, an American who teaches English in Prague, was sent a box with a sweater and a scarf in it — the box with the scarf made it; the sweater didn't.

A friend sent Scarlet Ponton, another American teacher, an envelope containing some cash for Scarlet's birthday — but the envelope arrived empty.

Kristen Flores, an American singer, was sent Thanksgiving candy decorated with pilgrims, Indians, turkeys and others — but the package arrived "ripped open" and only the turkey and the pilgrim were left.

Such tales of postal woe are common among members of Prague's foreign community.

Postal officials say the number of parcels reported missing doubled between 1991 and 1993 and showed no signs of slowing in 1994.

"The insolence of thieves has exceeded the acceptable level," acknowledged Václav Samonil, marketing director of Česká pošta (the Czech Post Office), attributing the present situation to loosening morals in society and declining fear of the police.

American Phil Staehelin, who has also had several things stolen or lost in the mail, compared receiving mail in the Czech Republic to a game of Russian roulette. "With normal letters, I would say that one in four is a write-off," he said.

The post office is trying to clean house, but officials say the task is daunting. In the first half of 1994, inspectors at Česká pošta caught 113 employees involved in wrongdoing, such as embezzlement or stealing.

"We are trying to search in our own lines," said Petr Dřímalka, director of Česká pošta's international postal transportation headquarters. The company employs close to 50,000 people.

Not surprisingly, confidence is so low that few seek out the post office's help in tracking down missing items. "People don't even try to make a reclamation," said Drahomír Kostková, head of the postal service's reclamation department.

Kostková's department handles some 8,000 such claims annually. "But the number of articles that actually get lost is higher."

Asked whether thieves concentrate on articles sent from abroad, Dřímalka said, "Some 10 years ago, the temptation could have been much greater, because any kind of an article [from abroad] was attractive."

The best advice to those who want to send and receive mail in the Czech Repub-

lic is to send it registered or by private courier.

While registered mail can be traced back when it gets lost or damaged, nonregistered mail is impossible to keep track of because it lacks documentation, said Kostková.

Samonil said that transfer points — such as railway stations — are the weakest part of the system. Employees usually have only basic education, which, he said, doesn't imply "great moral and professional levels."

"The post office does not have enough money to afford better people," Kostková explained.

Česká pošta employees are among the lowest paid in the Czech Republic. The average pre-tax salary is 5,821 Kč (\$215) per month, approximately 1,000 Kč less than the national average. Desk clerks earn 4,514 Kč.

"The system of control doesn't allow that people would take things to improve their standard of living on a daily basis," said Dřímalka. "However, we can't use X-ray to check [them]."

The system includes permanent supervision by a senior staff member, frequent random controls, and guarding major post office buildings with security units.

Rudolf Kulveit, deputy director of the headquarters for international postal transportation, defended the reputation of Česká pošta by saying that many of the losses don't even occur on Czech territory.

He cited Germany as the worst example, claiming that 80 percent of registered articles that get lost do so in Germany. In June 1994, Česká pošta began compiling a list of every registered article sent here from Germany to help eliminate losses on the Czech side.

Dřímalka blamed a certain percentage of losses on foreign post offices, which he said are often unable to distinguish among Slovakia, Slovenia, the Czech Republic and Croatia and send mail to the wrong country.

According to Samonil, the security of the shipment depends on how much a person is willing to pay for the postage. "The lower the postage, the less guarantee is provided."

Kulveit advised that if something does get lost, the sender should fill out a reclamation form (*podávací list*) and have the post office search for it. There's a chance that the post office will find the article, or pay compensation of up to 1,010 Kč (for registered items only). Recipients should file their reclamation with their local post office if the received article is damaged or has been opened.

"The post office is obligated to search for every article. It just has to know about it," Kulveit said.

"Prague Post", Jan, 1996.

Bojovníci za svobodu komentují deklaraci

Připravovaná česko-německá deklarace musí podle názoru Českého svazu bojovníků za svobodu (ČSBS) jednoznačně vyjadřovat základní existenciální zájmy českého národa a státu a nesmí obsahovat žádné obecné či nejasné formulace, které by v budoucnu umožňovaly druhé straně, tedy Německu, aby proti České republice uplatňovala jakékoli politické nebo majetkové nároky. Vyplývá to ze stanoviska ústředního výboru svazu k česko-německým vztahům.

Svaz trvá na tom, aby deklarace vytvořila podmínky pro konečné, plné a ničím nepodmíněné odškodnění bývalých politických vězňů nacistického Německa ze strany Bonnu.

Pokud by k jednání o formulaci česko-německé deklarace na mezinárodní úrovni měli být přizváni představitelé sudetoněmeckého landsmannšaftu, požaduje Český svaz bojovníků za svobodu, aby k těmto jednáním byli přizváni také oni a dále například Svaz nuceně nasazených nebo členové Kruhu občanů České republiky vyhnaných v roce 1939 z pohraničí.

Podle stanoviska svazu však proti účasti landsmannšaftu v jednáních o podobě deklarace svaz bojovníků za svobodu výrazně protestuje.

Deklaraci by podle stanoviska ústředního výboru ČSBS měly na obou stranách schválit nejenom vlády, ale také, a to především, parlamenty. Oběma Česká republika by rovněž měla mít možnost se před schválením deklarace k jejímu obsahu vyjádřit. Pokud by však dokument nemohl být dopracován do podoby, která by odpovídala základním životním zájmům české strany, měla by se podle svazu další jednání odložit, neboť rozvíjení politických, ekonomických i kulturních vztahů je možné i bez této deklarace.

Svaz bojovníků za svobodu rovněž odsoudil případnou jednostrannou omlavu české strany za poválečný odsun německého obyvatelstva z jejího území. Tento odsun je podle ČSBS z morálního i právního hlediska zcela spravedlivý a v daných podmínkách byl také naprosto nutný. Ústřední výbor svazu se vyslovil proti úmyslu, aby odsunutým Němcům bylo umožněno získávat přednostně české státní občanství.

Tato eventualita by podle nich totiž otevírala cestu k dalším požadavkům, a to jak politickým, tak majetkovým.

MŠD 67/4 96 (čk)

POLITICAL PROMISES ARE BROKEN DUE TO ACT OF GOD - CHRISTIAN

BUDE VÁS ZAJÍMAT

• Nové centrum země na Slovensku. Sliby slovenského premiéra V. Mečiara, který již několik let sní o přesunu centra země na střední Slovensko se postupně začínají realizovat. V těchto dnech se z Bratislavy do Banské Bystrice stěhuje ředitelství Slovenské pošty, po kterém by mělo následovat odstěhování generálního ředitelství železnic do Žiliny a odsun státní správy silnic až na východ do Prešova. „Chci dostat poštu do Bystrice, protože za krátký čas to bude bankovní centrum země, a po plánovaném spojení se Zvolenem také centrum celého Slovenska“, tvrdí ministr dopravy Alexander Rezeš. „Jestli si myslí, že tím udělá z Banské Bystrice centrum Slovenska, tak se mýlí“, říká Rezešův předchůdce Mikuláš Dzurinda. Bratislavský primátor Peter Kresánek, který jako kandidát pravicové koalice porazil v primárkách kandidáta Slovenské národní strany Jozefa Prokeše, je na ústřky vládní moci vůči městu již zvyklý. „Bratislava nedostala dotace na městskou dopravu, zatímco například Žilina nebo Banská Bystrice stavějí další trolejové tratě“, konstatuje primátor.

Your Key to the Czech Republic

Looking for an English-language newspaper that gives fresh, up-to-date, unbiased news, business and cultural coverage of Prague and the Czech Republic?

Subscribe to...

THE PRAGUE POST

For information and your complimentary copy of The Prague Post, contact Hana Anagnostis. Na Praze 12, 115 30 Praha 1, Czech Republic. Phone: (422) 2487 5060 Fax: (422) 2487 5050

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY

IN CZECH LANGUAGE.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.

Tel. /905/ 278-4116.

Články, objednávku inserátů, opravu adres a předplatné lze poslat na: "Kanadské Listy", 388 Atwater Ave., Mississauga, Ont. L5G 2A3, Canada.

Předplatné na 1 rok:

Kanada ...	\$ 19:00
USA, jako tiskopis ...	\$ 22:00
USA, jako tiskopis ...	\$ 24:00
USA, letecky ...	\$ 28:00
USA, letecky ...	\$ 34:00

Pro v České republice: celoroční předplatné v korunách lze zaslat na adresu: Pavel Svoboda, Na Vyhlídce 175, 102 45 Roztoky u Prahy.

Obětem komunismu

JIRÍ BREBEK pro Československý týdeník

Ve Washingtonu, D.C. bude postaven památník obětem komunismu "The Victims of Communism Memorial Museum" bude dokumentovat zločiny spáchané stoupenci Marxe a Lenina. Bude shromažďovat informace a vystavovat předměty svědčící o brutálnosti komunistických režimů. Budou dovezeny fragmenty "Berlinské zdi", u které byly zmařeny životy několika desítek mladých lidí výstřely fanatických strážců z NDR, bude zde replika vězeňské cely z "Hanoi Hilton", ve kterých byli mučeni zajatí američtí vojáci, kteří pomáhali zastavit rozpínatost barbarského komunistického režimu v Asii, bude zde databáze se jmény těch, které vyvrátila největší lidská historie.

Zpráva o plánech na zřízení památníku obětem komunismu přinesl Reader's Digest z dubna tohoto roku. Byl to zkondenzovaný článek z Boston Globe. Musím se přiznat, že článek a jeho správná ostrost mne v Reader's Digest překvapila. Považoval jsem do nedávna tento časopis za "rodinné čtení" v "plain English" starších ročníků amerického "middle-classu". Mýlil jsem se. Nebo v RSD již pší jinak než před deseti léty? Přijímám některá fakta z RSD do tohoto článku.

Za těch téměř osmdesát let od Ruské bolševické revoluce bylo komunisty vyvražďeno přes sto milionů lidí. První světová válka s více než 10 milióny padlých vojáků a druhá světová válka s asi 45 milióny mrtvých, byly počtem obětí, které mají na svědomí komunisté, o hodně překonány. Nacisté zlikvidovali 11 miliónů nevinných. Kromě Židů to byla zpočátku německá politická opozice. Po vypuknutí války to byli hlavně Poláci, Ukrajinci, Rusové a politická opozice z okupované Evropy. Na dva milióny sovětských zajatců se koncem války nedočkali.

Tato strašná čísla jsou však jen malým zlomkem výsledků komunistického vyvražďování. A vraždí dál. Studená válka skončila (dočasně?)

jen v Evropě. Nacisté byli u moci jen od roku 1933 do roku 1945. Komunistické přisvědčení začaly v roce 1917 a stále trvají. Od roku 1989 převážně jen v Asii, ale na několika místech i v Africe a u samého západu Spojených států, v Castrově Kubě.

Krutost byla viděcky v programu komunistů. Již v roce 1901 psal Lenin, že "teror jsme nikdy v principu neodmítli". O půl století později Nikita Chruščev, dnes často vzpomínáný málem jako "liberál" a humanista, oslavoval Leninovu "tvrdost" s použitím "nejextrémnějších metod proti nepřítelům" bolševismu. V roce 1956 poslal Chruščev 3000 sovětských tanků rozdrtit maďarské bojovníky za svobodu. Třetina zajatých Maďarů, odvěšených na Sibiř, se domů nevrátila.

HUMOR, KOŘENÍ ŽIVOTA

Na Moravském Slovácku byla velká svatba. Po obřadu přišli novomanželé za panem farářem a novomanžel se zeptal kolik bude platit "To máte lázku" — Mík pan farář. "Zde je zvykem, že mi dáte tolik, na kolik si cuníl krásu své manželky." Vytáhl tedy novomanžel padesátkorunu a podává ji panu faráři. Ten si ještě jednou prohlédne nevěstu — a pětadvacet korun mu vrátil.

Bavily se dvě mladé dámy: "Řeknu vám, drahá přítelkyně, že když jsem po prvé oblékla své nové šaty, tak jsem upadla do extáze!" "Ach, bože, ale snad se to dá vyčistit, ne?"

Dvanáct žen přišlo po smrti před nebeskou úradu. Svato Petr se ptá: "Která z vás zhlédla před svatbou? Jedenáct žen zdvihlo ruce. "A která zhlédla po svatbě? Zase těch samých jedenáct žen zvedlo ruce. Svato Petr se zarazil a za chvíli povídá: "Očumzíte všechny do pekla! Ta hluchá toky!"

"Otevřte ústa, prosím," říká zubní lékař svému pacientu. "Páne bože, máte největší díru v zubu, jakou jsem kdy viděl!" Máte největší díru v zubu, jakou jsem kdy viděl!" "To jste mi nemusel dvakrát opakovat." "Já jsem nic neopakoval, to byla ozvěna!"

Při představení v jednom z pařížských divadel se najednou zvedl jeden z diváků a ohlásil: "Zitřítel jsem náprstí teška se sto tisíci franky Tomu, kdo mi ji vrátí, dám dva tisíce franků odměny!" Kato se ozval hlas ze sálu: "Já dám pět tisíc!"

ZE ŽIVOTA KRAJANŮ

lická z Jabloneho n.O., povoláním hasička. Už se plyně anglicky. — Robert z Dobrušky má v č. 1268 St. Clair Ave. W., Toronto, kavárničku "Escape". Tel. /416/ 652-4747. — Felix Uhl to byl, který se v r. 1956 ve Švýcarsku zasloužil o to, že se tehdejší Lerchová rozjela na sok. slet do Vídně a tam poznala Josefa Kytla, svého bud. manžela. — "Canadian Scene" oslavila 45. výročí založení. U kolébky staly: pí Oslerová a pí Jenningsová. Redaktorem je Ben Vicari. — V Montrealu slavili 85. narozeniny Ant. Dojádka, rodák z Vídně. Paní Marie Žádková s počtem smutku se loučí s Montrealem a stěhuje se do Plzně, dr. Drtina s paní zas do Prahy. Jiří Kořistka se stěhuje pro změnu jen do Kitcheneru, Ont. — Není pravda, že Lojza Fogl byl poslán na Yukon jako námda pro medvědy; bude na luxusní lodi se svou paní a koukat na přírodu, včetně velrůb. — Vdova po Milanu Kentovi v Montrealu, Zdenka, byla rozená Kotrlá. Milan si postavil "pomník" svou vzornou farmou ve Forestru. — Dr. Jiří Začal, populární krajanický zubní lékař, je stále v č. 1715 Lakeshore Rd. W., Mississauga /tel. 823 4844/, ale od 1. 7. nastane změna adresy: 1096 Feeley Court, telefon stejný. Pokud se týče místa jeho narození, přišel na svět v Lidéřovicích u Strážnice, ale dnes se to jmenuje Bzenec-Přívov. — Autor pěkné knihy "Kanadou za romantikou", hradecký Petr Rybář, bude opět v Kanadě 3 týdny od 12. 6., většinou u Boba Moravce v Coe Hill, Ont. — "G. + M." měl článek "Bata India gets back in step". Týká se interních změn firmy v Indii. — 11. 4. zemřel v Torontě Václav Menšík, známý Sokol. — Také Marie Plíšková odešla na věčnost. — "MSD" v Praze měla článek "Muž moha tváří". Pojednává o ottawském B. Čelovském, který se narodil 8. 9. 23 v Heřmanovicích u Ostravy. — 24. 5. vystoupil v Harbourfront Premiere Dance Theatre pražský soubor "AGON NEW MUSIC ORCHESTRA", pod taktovkou R. Komorouse. — Slovinci mají v Mississauga zbrusu novou maminkou-kuchařku v kostel. Duch. správcem je P. Dario. — Kata Vargová z Bratislavy je na návštěvě u své tety Belanové v Mississaugu. Pochází z Komjatíc.

Nejdříve byl ve Winnipegu, Man. znám jako Míla Stehlík, mkl 50. let, populární postava tamního krajanického života. Po změně doma se stal na jedinou /jistě po zásluze/ plukovníkem v. Jako člověk se vůbec nezměnil. Narodil se v Praze 24. 6. 1925 jako syn čístejníka. /Ten zahynul za války v německém koncentracím. / Mladý Miloslav vystudoval strojní průmyslovku a z voj. akademie v Hranicích vyšel jako poručík. Sloužil u tanků v Zateci. Účastnil se přeprav k převratu a za to ho komunisté "odněli". 10ti lety ve vězeních. V r. 88 s rodinou odešel do zahraničí a usadil se ve Winnipegu v Kanadě. Tam zemřel 30. dubna 1996. Obřady vykoná P. Jiří M. Svoboda a za krajany se s ním loučil Josef Randa. Jeho popel bude uložen v Benešově, kde prožil své mládí. Jeho přátelé po celém světě ho budou postrádat.

Dne 18. 5. 96 zemřela v Hamiltonu paní Anuš Benešová, nar. 21. 1. 24 v Brně. Byla tou Slovinci mají v Mississauga zbrusu novou maminkou-kuchařkou v všech BENES INN. Pozůstalý manžel Petr bude ga. Pochází z Komjatíc.

Co se Vám může stát, až přistě přijdete do restaurace ...

Tento snímek u haciendy A. Fogla ve Vermontu byl vzat v r. 1986, kdy inž. V. Pavelka, rodák z Brandyse n. L., slavil své 85. narozeniny. Letos slaví své 95. jubileum a připojujeme se ke gratulacím. Zleva: pí. Hana Fischlová, paní Pavelková, A. Fogl, inž. V. Pavelka a Hanuš Fischl.

EMIGRANT:

Emigranti nedostanou ani zbla, mělo se však proti nim zakročit

Snímek ČR se zachoval zmužile a vlasenecky, když nepřítelka zbabělým emigrantům de facto ani pládné hroudy. Poudělné však je, že zároveň proti této spodně nějak rázně nezakročila.

Po ruském agentovi je paměť naurádit tou nejmenší zdanou osobou. Přítel se nám z důvodů duchovních i hmotných.

Přední náds rozpráje jeho nestálost: takový narušení jedinec totiž přelí z bolševického pekla, protože je nedokázal zmužile nást na svých bedrech jako my ostatní. Z ciziny pak mohl jen náds přilíželet našemu sebeobětavému boji s komunistickou hydnou. Už sám útek za hranice by z tohoto hlediska bylo možno považovat za vlasizradu.

Lze tedy jen s porušením schodit rozhodnutí socialistických soudů, které takovému zajici odhaly majetek a občanství.

Hanebná je i nesolidarost onoho individua. Zajímco my jsme sídili před vánočními fronty na mandarinky, pan emigrant si opaloval svalstvo v Santa Monice, popíjel daiquiri a přikušoval k tomu mango. Není divu, že po takové darmožroutské existenci vypadá lépe než my, čímž náds provokuje.

od státního úředníka, nebo dokonce od policie, musí jím potádně zaplatit.

Samozřejmě, naše mladá demokracie má ještě nějaké mouchy, ale nezbyd než se rázně zeptat: Kde byl Pan Emigrant, když my jsme cedili potoky krve v nesmlouvárodním zápase s komunistem? Kdo nenastavoval krk jako my, nemělo si osobovat žádná práva. Už to, že jsme těmto prašným ovčím povolili nádur do našeho stáda, považují za trestuhodnou mškost.

Poslanci se rozhodli měli k tomuto špatnému tématu urdit a přijmout zákon, který emigranty uvlastňuje. Vždyť o je český uprchlík horší než sudetský Němec! Šel dobrovolně a často do Německa. Bylo by tedy vůči sudetským Němcům nespravedlivé, kdyby i dobrovolní emigranti nebyli zcela a bez náhrady uvlastnění.

Samozřejmě se to týká nejen majetku zde v Česku, ale i státek, kterých nabyli v cizině. Už se nenudíte tak sebevědomě, že, lano Trumpová!

Vyuvlastnění však zdaleka nestačí. Ti, kdo opustili vlast, se různě dlouhou dobu nepodíleli na tvorbě národního důchodu, a teď chtějí být z plodů naší práce. Kdyby byl Parlament dostatečně silný, odsoudil by je na nucené práce rovné době jejich pobytu v nepřítelské cizině.

Bohužel, naši zákonodárci zřísanou asi v plli cesty. Řeknu mužné A — nedar, ale už nedočeknou ještě mužnější B — užli. K tomu, aby uzdravili mňéní drívě většiny obyvatelstva, jim totiž brání ohled na jakési mezinárodní veřejné mínění.

MARTIN KOHÁREK, Mladá fronta Dnes

Z České republiky

Dost podnikatelů v ČR dnes prohlašuje, že jejich vzorem je Tomáš Bata. I lidé nehodní. --V nakl. "Lid. novin" vyšly "Dějiny Německa", 600 stran, česky. Jan Hus že byl Němec? --Zlínský vědec P. Hlaváček zkoumá obuv nejstarší mumie na světě. Má extra povolení přeslušné vlády. --MUDr. Otakar Kopecký, známý imunolog z Třebelovic p. Orebem, navštívil s třemi přáteli Hradečky Ottavu, Montreal a Toronto. --Zchátralé býv. Batovy domky jsou na prodej. Přednost mají nyní jší nájemníci. --Ze zločinů komarismu v 50. letech má být podle dr. Bendy žalováno až 600 osob. Zatím bylo zahájeno trestní stíhání proti 70ti. --Hledači pokladů ničí památky. Nejhuř dopadl zámek Kynžvart. --Předseda Strany dem. levice J. Migaš, byl agentem StB jako MIG, č. 21006 a 6899. Těší se, že vyhraje příští volby na Slovensku. --Místo Slovenska má do NATO vstoupit Slovinsko. --V Opavě a v Šumperku řadí zloději archív. Kradené dokumenty jdou do Německa. --Začalo se s restaurací hradu Tolštejna u Jiřetína pod Jedlovou /jižně od Varnsdorfu/. V Nadaci jsou: PhDr. Eva Černá /U stadionu 148, 434 01 Most/, Mgr. Milan Rosenkranc, arch. S. Flesar, arch. K. Doubner, P. Mastík a O. Štoček. --V. Klaus řekl ve Vyškově, že vstup ČR do NATO a Evr. Unie je investice, nic více, nic méně. --Petr Uhl má slovenské občanství, ale zatím má i české. Je v tom právní zmatek. --Sovětské tanky plánovaly přepad ČSR už v květnu 68. Akci měl velet gen. Jaškin, tankový expert. --Policie dosud nemá vraha ředitele České zbrojovky Dudy. Mezitím spáchal sebevraždu poslanec JUDr. Vladimír Řezáč. --V nedávných komandních volbách v Bloku vyhráli jasně komunisté! --Ve Velešíně se má vyrábět na 10.000 motocyklů zn. JAWA ročně. --Jeden milion Kč uložil neznámý dárc ve Švýcarsku na konto lidové strany /KDU-ČSL/. Zatím se neví, kdo to byl. ODA má největšího mecenáše na ostrově Tortola v Karibském moři, ale jeho totožnost se tají. ODS nezná anonymního dárce na ostrově Mauricius, který poslal půl milionu Kč. --V okolí Šumperka je klid a pěkné lesy. Proto jsou Státní léčebné Lázně ve Velkých Losinách populární. Adresa: SLL V. Losiny, Lázeňská 240, 788 Velké Losiny, ČR. Tel. 0 /42/ 649/94 93, 11-4. Doporučujeme! --List "Jerusalem Post" měl studii o Rómech ve střední Evropě. Jejich počet se odhaduje na 4 miliony, hlavně v Rumunsku. --Pomocí Internetu doufají Eva Strážovská a Marcela Šafaříková, že se jim podaří uskutečnit "Mezinárodní český klub". Chce s pomocí "Českého Dialogu" propagovat upřímné přátelství a spolupráci mezi Čechy na celém světě a vytvořit moderní komunikační síť. Razí pojem "Global Czech Village". --Z Leštiny u Zábřehu napsal J. Routil, který plánuje okroužkovat co nejvíce kanadských divokých kachen a pod. --Ing. Petr Kotásek se stal novým předsedou TJ Baníku Ratíškovice. Je to známý mládník přírody-myslivec. Místní list "Zvon" má také pravidelnou skautskou stránku. /2. oddíl nese hrdý název ONTARIO. /--25. 4. zemřel náhle v Horní Čermné Lad. Faltejsek, 78. --E. Klimeš z Toronta doporučuje elegantní, ale cenově přístupný Hotel Klas v Měříně u Velkého Meziříčí. Horácká kuchyně má ekologicky nezávadné potraviny z vlastní farmy. Výevik jízdy na koni a lov vysoké a pernaté zvěře. Adresa: Hotel Klas, 594 42 Měřín. Tel. /0619/ 943- 11-14. --Předvolební letáky komunistů slibují zas "ráj na zemi".

Strýc v Joe klubu

"Tož ti nevím děvče, estli sa ně podaří získat si tu tvoju lásku," říká strýc Matuš v tom erotickém klubu v Mařaticích. "Sak strýcu, enom nebudte tak ostýchavý, pokud máte dost peněz, tož si trochu věřte, zatím sa to podařilo každému."

Drahota

"Kolik chcete za tú parcelu aj s chatú? Čtyřista tisíc? A to je aj s chlévem?" ptá sa strýc Burčákú. "S jakým chlévem?" nechápá majitel. "Tož sak pro toho vola, co vám ty peníze za to dá!"

Po třiceti letech

Jednou ráno po třiceti letech manželství v ložnici opatrně budí Mařka Tonka: "Počujes tú hrdličku, jak už dlouho vrkává, Toncečku?" "Počuju, a viš co? Běž do koupelny a dones ně flintu!"

B & B Agency

Na pískách 55
160 00 Praha 6
Czech Republic

Nabízí veškeré služby cestovního ruchu návštěvníkům Prahy a České republiky

ubytování v penzionech, soukromí, hotelích, rent a car, pick up service, průvodce, tlumočník, program, vstupenky na kulturní pořady, genealogické studie a další dle Vašeho přání.

Dále hledáme partnerskou cestovní kancelář či travel agenta k oboustranné spolupráci.

Váš Travel Agent

Tel./Fax: ++42-2-311 83 22
Fax: ++42-2-688 12 74

Když se v Teplicích Lázních nad Bečvou /u Hranic/ o Vás stará primárka MUDr. Miroslava Holubáková, jste v dobrých rukou. To tvrdí i krajané z USA a z Kanady..

Redakce "Tachovského Deníku".

Z pobytu na rekondiční léčbě pětédků v Agricole v Mar. Lázních, turnus 3. až 9. 3. 1996. Vedoucí ALBATROS je 7. zprava.

PĚTĚPÁCI - ZADNI ČERNÍ BARONI

Málokdo z mladší generace nebo poslanců vi pravdu o PTP. Kdo v Pomocem technické prapory nesloužil, nikdy nepochopí, co znamenalo být pětépákem. Se Svandrlíkovými humonistickými Černými barony to však nemělo nic společného. Sloužili jsme za éry ministra obrany Alexeje Čepičky, zetě Klementa Gottwalda, který byl znám nenávistí ke všemu, co nebylo socialistické. Krátce po komunistickém puči v roce 1948 byly již v srpnu zřízeny zvláštní vojenské útvary nazvané Silniční prapory ženijního vojska. Byl to skrytý název pro první vojenské tábory nucených prací. Z rozhodnutí ÚV KSČ na návrh ministra obrany A. Čepičky byly v září 1950 zřízeny pomocné technické prapory, do nichž byli zařazováni kněží, řeholníci z klášterů, vyhození vysokokoláci, synové sedláků, živnostníků, obchodníků, sportovci, spisovatelé, herci, malíři, osoby označené jako komunistickému režimu nepřátelské nebo politicky nespolehlivé. Prodlužování vojenské služby na neurčito, rozkazy o výjimečném cvičení, to byly průvodní jevy tehdejších nelidských a nezákonných aktů. Uvřhly do bezradje a zoufalství desetitisíce internovaných, do bídě desetitisíce členů jejich rodin, které často ztrátily svého jediného živitele. Nebyla to žádná veselá "Svandrlíkovská" vojna. Široká veřejnost si to však neuvědomuje, poněvadž slyšeli něco o PTP, vzpomene si okamžitě na knihu Miloslava Svandrlíka Černí baroni aneb válčili jsme za Čepičky nebo na film stejného jména. Každý spisovatel má pochopitelně nárok na určitou licenci, na stylizované vyprávění, při kterém se nemusí držet drsné pravdy, obzvláště píše-li humonistický román. Že nešlo o legaci, to dokládá značný počet kamarádů, kteří v dolech přišli o život, po případě utrpěli v dolech či na stavbách úrazy, mnohdy znamenající trvalou újmu na zdraví. Přesně pětédků touto knihou i filmem v očích nezavěšené veřejnosti tak více méně poklesla.

Jindřich Kalivoda,
Pelhřimov

Bata

zdraví všechny účastníky

oslav Českého a

slovenského Dne Kanady

na Masaryk townu, v neděli 23. června 1996, ve 2 hod. odp.

O LETCÍCH

Niže vyobra-
zený V. Kadl-
ček pochází z Ratiškovice u Ho-
donína. Naučil se létat v Moo-

se Jan, Sask.
Máme foto M.
Laštovky ml., gen. Jaš-
keho a Jana Raila. Ta-
ké předsednický stůl
II. sjezdu Svazu letců
ze 16. 3. 96, kde jsou
Váňa, Pavlík, Křena, Brož
a Poláček. Jednatel
Svazu byl zvolen plk.
Ing. Josef Křena. -- J. Šo-
tola, J. Nývlt, Fr. Dostál,
J. Stach, Vlad. Šponar, Jan
Říha, K. Janšta, Jan Stej-
kal, Lad. Kříž, Vl. Hlaváč,
O. Langer, K. Koukolík, J.
Kosek, K. Šchoř, Padre Fr.
Pouchlý, Fr. Zabloudil, L.
Svátek, J. Ocelka -- jasné
a ostré fotografie těch-
to mužů nám do archivu

Mezi českými důs-
tojníky, kteří pro-
cházejí výcvikem
na kan. bási Camp
Borden, je také sym-
patický genmjr. Ing.
Miroslav Kostelka,
inspektor logisti-
stiky AČR.

poslal Jan Rail z Ná-
choda. -- Čtenáři nám připaměli, že na rok 1996 připadá
10. výročí smrti námořního kapitána Vladimíra Šlechty,
velitele M/S LEDNICE a příslušníka 311. bomb. perutě
RAF. Jeho vdova Gertruda žije v Rochester, NY. -- Zemřel
Jarda Dobrovolský, 312, ve věku 80ti let. -- Na TV v Praze
proběhl film "Nebeští jezci". Byl natočen v r. 1968. --
Říká někomu něco jméno Peřín? Byl to letec, na kterého
se zapamělo? Pocházel ze Stránecké Zhoře a jeho paní

Text, který následuje, je dokladem o tom, jak se po letech odkudsi vynoří li-
dění, kteří za války sloužili v RAF a o kterých nikdo nevěděl. Platí to zej-
ména o dámě, na obrázku upravo: před časem přišla z Anglie zpráva, že u To-
ronta žije paní Betty Warden, která za války sloužila v našem letectvu v An-
glii. Ukázalo se, že Betty skutečně byla přidělena k čs. letectvu od ledna 43,
ale jako Betty Pátečková, nar. 23. 4. 1917 v Zábřehu na Moravě, manželka por.
Aloise Pátečka /W/O 787089, 310.Sq., nar. 20. 5. 1914 v Novici u Letovic/někde
se omylem uvádí, že se narodil v březnu/, zemřel 19. 10. 1959 v Torontě/. Alois
Páteček je na obrázku vlevo. Další data doplnila Betty sama: Narodila se ja-
ko Irena Fröhlichová. Její otec nar. 1864 měl

se jmenovala Libuše, roz. Labíková. --
"Spínky" ve Val. Meziříčí zachytily
válečné kariéry letce V. Kubína, ja-
kož i vojáka B. Krista, J. Kurovce, dr.
O. Maláče, Jar. Málka, O. Marečka, B. Men-
šíka, R. Pavlíka, B. Pečenky, R. Perní-
kého, L. Poboříla, J. Sedláče, A. Resslera,
J. Výmoly a B. Zapletala. -- Nedávno le-
těl nad letištěm Kbely Petr Jirmus
na stroji Nieuport 11 z I. války. --
Pobořníkem velitele 311. perutě byl
plk. František Bergman a v "L. + K."
vyšel o něm článek pod názvem "Du-
cháček to zařídí" od Jana Jelínka.

Narodil se 12. 10. 1914 v Praze a
měl RAF č. 123255. /V Anglii byl i
Karel Bergman, S/L DFC + bar, z Do-
našic u Lou. -- "Lid. noviny" měly 6.
4. článek o gen. Fr. Peřínovi z Mo-
krůvky. "Křídla slávy a zapomnění".
-- Jiří Hwplík, an. let. historik, se-
stavuje materiál pro knihu o V. Mur-
čákově. Má pracovní název: "Odešli,
aby zůstali". -- Gen. Fr. Peřina s pa-
ní navštívili konečně Olomouc a
byli nadmíru spokojeni ubytováním
v hotelu Flóra. Sešli se mj. s dr.
Gecíkem, který je překvapil vhodným
darem. -- Ján Bogár vede Klub let. hi-
storie. Adresa: Dom armády, Hviezdosla-
tova ulice, 911 01 Trenčín, Slovakia.

-- Jarda Kořen z Mississauga si v
Praze při malování zlomil 3 žebra.
Prozradil, že když ho to bolelo nej-
víc, že myslel na jednu Češku, kterou
znal za války v Kahýře; její jméno
naštěstí zapomněl. -- Z Veselí se ko-
nečně ozval B. Jaroš, alias Suchar. Byl
mj. v Troubkách na Moravě, v Přerově
a v Č. Třebové. Všude potkával let.
nadšence, které nazývá leteckými ší-
lenci. Jsou to např. Klínek, Strejček,
Rail, Toman atd. -- B. Hladová, vdova po
Jaroslavovi, se ozvala z Prahy: Jan
Šťastný přežil anabázi z Murmanskem
do Anglie; nepřežil ji plk. J. Beroun-
ský. -- Znamenitá je kniha Mil. Pajera
"Křídla mří na Německo", 435 stran. --
Vojenské letiště v Lintěch u Plzně
bude mír smíšený provoz. -- Konečně má
me knihu Fr. Kauckého "Gentleman ne-
bezpečných nocí", o našich slouži-
cích u angl. 88. perutě. Kniha má 140
stran a věnoval nám ji J. Janík. --
J. Toncar si z Anglie dopisoval s
Vilhou Voskovou-Bechynovou. Zemře-
la 28. 4. 96 v Mar. Lázních v 97. letech.

ko Irena Fröhlichová. Její otec nar. 1864 měl
v zábřehu výrobu likéru, včetně slivovice /fir-
ma začal výrobu v r. 1808/ a spravoval velko-
statek v Rovensku. Její matka byla polského
původu s příměsí italské krve. Když Němci v
r. 38 zabrali tzv. Sudety, odt. se Zábřeh v Ří-
ši, ač přes polovinu obyvatel byli Češi. Irena
měla štěstí: v r. 1936 se dostala na studia do
Francie a v r. 1937 se přesunula do Anglie, kde
pracovala v kanceláři. V r. 1940 se hlásila
do WAAF a pro své jazykové schopnosti /hlavně
perfektní znalost němčiny/ sloužila u Group
26, kde odposlouchávala rozhovory německých
pilotů nad Anglií. Podala si žádost k čs. le-
tectvu, ale až v r. 1943 se dostala jako asi-
stent k Wing Comm. K. Mrázkovi a později F. Do-
ležalovi, když byl utvořen Czechoslovak Figh-
ter Wing. A. Páteček a Betty Fröhlich se vza-
li v lednu 1944. V té době poznala Dolly Šper-
kovou, později Prochalovou a M. Uhlířovou. Ode-
šla do civilu jako Assistant Section Officer
a 2nd Lieutenant v květnu 1945, několik týdnů
před narozením syna. Alois se vrátil do Pra-
hy v létě r. 45, Betty přišla později. Už v r.
1946 se manželé rozhodli vrátit do Anglie a
odtud se synem emigrovali v září 1948 do
Kanady. Z Aloise Pátečka se stal Louis F.
/jako Fröhlich, podobně jako TGM si vzal "G"/
Patt. Louis se uplatnil u firmy Acme Screw +
Gear, kde pracoval až do r. 1959. Zemřel 19. 10.
1959. Bylo mu pouhých 45 let. Při povyšování
si na něho v Praze nikdo nevzpomněl. Když-
sye náhodou v Torontě potkali muže, který se
jmenuje Anthony George Patt, jeho táta byl
Alois Páteček a jeho matka Irena, roz. Fröhli-
chová. Kde se vzalo dnešní její jméno Worden?
Provdala se znovu po smrti Aloise za anglické-
ho přítele z mládí. Na snímku drží v ruce fo-
to nezapomenutelného kanadského stíhacího le-
tce Havilland Arrow.

Text, který následuje, je dokladem o tom, jak se po letech odkudsi vynoří li-
dění, kteří za války sloužili v RAF a o kterých nikdo nevěděl. Platí to zej-
ména o dámě, na obrázku upravo: před časem přišla z Anglie zpráva, že u To-
ronta žije paní Betty Warden, která za války sloužila v našem letectvu v An-
glii. Ukázalo se, že Betty skutečně byla přidělena k čs. letectvu od ledna 43,
ale jako Betty Pátečková, nar. 23. 4. 1917 v Zábřehu na Moravě, manželka por.
Aloise Pátečka /W/O 787089, 310.Sq., nar. 20. 5. 1914 v Novici u Letovic/někde
se omylem uvádí, že se narodil v březnu/, zemřel 19. 10. 1959 v Torontě/. Alois
Páteček je na obrázku vlevo. Další data doplnila Betty sama: Narodila se ja-
ko Irena Fröhlichová. Její otec nar. 1864 měl

se jmenovala Libuše, roz. Labíková. --
"Spínky" ve Val. Meziříčí zachytily
válečné kariéry letce V. Kubína, ja-
kož i vojáka B. Krista, J. Kurovce, dr.
O. Maláče, Jar. Málka, O. Marečka, B. Men-
šíka, R. Pavlíka, B. Pečenky, R. Perní-
kého, L. Poboříla, J. Sedláče, A. Resslera,
J. Výmoly a B. Zapletala. -- Nedávno le-
těl nad letištěm Kbely Petr Jirmus
na stroji Nieuport 11 z I. války. --
Pobořníkem velitele 311. perutě byl
plk. František Bergman a v "L. + K."
vyšel o něm článek pod názvem "Du-
cháček to zařídí" od Jana Jelínka.

Narodil se 12. 10. 1914 v Praze a
měl RAF č. 123255. /V Anglii byl i
Karel Bergman, S/L DFC + bar, z Do-
našic u Lou. -- "Lid. noviny" měly 6.
4. článek o gen. Fr. Peřínovi z Mo-
krůvky. "Křídla slávy a zapomnění".
-- Jiří Hwplík, an. let. historik, se-
stavuje materiál pro knihu o V. Mur-
čákově. Má pracovní název: "Odešli,
aby zůstali". -- Gen. Fr. Peřina s pa-
ní navštívili konečně Olomouc a
byli nadmíru spokojeni ubytováním
v hotelu Flóra. Sešli se mj. s dr.
Gecíkem, který je překvapil vhodným
darem. -- Ján Bogár vede Klub let. hi-
storie. Adresa: Dom armády, Hviezdosla-
tova ulice, 911 01 Trenčín, Slovakia.

-- Jarda Kořen z Mississauga si v
Praze při malování zlomil 3 žebra.
Prozradil, že když ho to bolelo nej-
víc, že myslel na jednu Češku, kterou
znal za války v Kahýře; její jméno
naštěstí zapomněl. -- Z Veselí se ko-
nečně ozval B. Jaroš, alias Suchar. Byl
mj. v Troubkách na Moravě, v Přerově
a v Č. Třebové. Všude potkával let.
nadšence, které nazývá leteckými ší-
lenci. Jsou to např. Klínek, Strejček,
Rail, Toman atd. -- B. Hladová, vdova po
Jaroslavovi, se ozvala z Prahy: Jan
Šťastný přežil anabázi z Murmanskem
do Anglie; nepřežil ji plk. J. Beroun-
ský. -- Znamenitá je kniha Mil. Pajera
"Křídla mří na Německo", 435 stran. --
Vojenské letiště v Lintěch u Plzně
bude mír smíšený provoz. -- Konečně má
me knihu Fr. Kauckého "Gentleman ne-
bezpečných nocí", o našich slouži-
cích u angl. 88. perutě. Kniha má 140
stran a věnoval nám ji J. Janík. --
J. Toncar si z Anglie dopisoval s
Vilhou Voskovou-Bechynovou. Zemře-
la 28. 4. 96 v Mar. Lázních v 97. letech.

ko Irena Fröhlichová. Její otec nar. 1864 měl
v zábřehu výrobu likéru, včetně slivovice /fir-
ma začal výrobu v r. 1808/ a spravoval velko-
statek v Rovensku. Její matka byla polského
původu s příměsí italské krve. Když Němci v
r. 38 zabrali tzv. Sudety, odt. se Zábřeh v Ří-
ši, ač přes polovinu obyvatel byli Češi. Irena
měla štěstí: v r. 1936 se dostala na studia do
Francie a v r. 1937 se přesunula do Anglie, kde
pracovala v kanceláři. V r. 1940 se hlásila
do WAAF a pro své jazykové schopnosti /hlavně
perfektní znalost němčiny/ sloužila u Group
26, kde odposlouchávala rozhovory německých
pilotů nad Anglií. Podala si žádost k čs. le-
tectvu, ale až v r. 1943 se dostala jako asi-
stent k Wing Comm. K. Mrázkovi a později F. Do-
ležalovi, když byl utvořen Czechoslovak Figh-
ter Wing. A. Páteček a Betty Fröhlich se vza-
li v lednu 1944. V té době poznala Dolly Šper-
kovou, později Prochalovou a M. Uhlířovou. Ode-
šla do civilu jako Assistant Section Officer
a 2nd Lieutenant v květnu 1945, několik týdnů
před narozením syna. Alois se vrátil do Pra-
hy v létě r. 45, Betty přišla později. Už v r.
1946 se manželé rozhodli vrátit do Anglie a
odtud se synem emigrovali v září 1948 do
Kanady. Z Aloise Pátečka se stal Louis F.
/jako Fröhlich, podobně jako TGM si vzal "G"/
Patt. Louis se uplatnil u firmy Acme Screw +
Gear, kde pracoval až do r. 1959. Zemřel 19. 10.
1959. Bylo mu pouhých 45 let. Při povyšování
si na něho v Praze nikdo nevzpomněl. Když-
sye náhodou v Torontě potkali muže, který se
jmenuje Anthony George Patt, jeho táta byl
Alois Páteček a jeho matka Irena, roz. Fröhli-
chová. Kde se vzalo dnešní její jméno Worden?
Provdala se znovu po smrti Aloise za anglické-
ho přítele z mládí. Na snímku drží v ruce fo-
to nezapomenutelného kanadského stíhacího le-
tce Havilland Arrow.

Let. historik a autor série reportáží v re-
vizu "Letectví a kosmonautika" z Prahy, Fran-
tišek Šrp, začal své zastávky u veteránů
RAF návštěvou u V. Kadlčka od 311. v Niagara
Falls, Ont. Jak je vidět, dostal od něho na
pomátku dar: kanadského losa. V pozadí je pí-
Margot Kadlčková, roz. Dřevěná, z Margo, Sask.
Manželé Kadlčkoví slavili loni 50. výročí
společné cesty životem. /Její bratr Pavel
byl v čs. letectvu v Anglii u 311. a padl v
r. 1944. / F. Šrp se sešel s J. Lenhoffem, J. Gel-
lnerem, Schwarzem, Dvořákem, Fischlovou a j.

Text, který následuje, je dokladem o tom, jak se po letech odkudsi vynoří li-
dění, kteří za války sloužili v RAF a o kterých nikdo nevěděl. Platí to zej-
ména o dámě, na obrázku upravo: před časem přišla z Anglie zpráva, že u To-
ronta žije paní Betty Warden, která za války sloužila v našem letectvu v An-
glii. Ukázalo se, že Betty skutečně byla přidělena k čs. letectvu od ledna 43,
ale jako Betty Pátečková, nar. 23. 4. 1917 v Zábřehu na Moravě, manželka por.
Aloise Pátečka /W/O 787089, 310.Sq., nar. 20. 5. 1914 v Novici u Letovic/někde
se omylem uvádí, že se narodil v březnu/, zemřel 19. 10. 1959 v Torontě/. Alois
Páteček je na obrázku vlevo. Další data doplnila Betty sama: Narodila se ja-
ko Irena Fröhlichová. Její otec nar. 1864 měl

se jmenovala Libuše, roz. Labíková. --
"Spínky" ve Val. Meziříčí zachytily
válečné kariéry letce V. Kubína, ja-
kož i vojáka B. Krista, J. Kurovce, dr.
O. Maláče, Jar. Málka, O. Marečka, B. Men-
šíka, R. Pavlíka, B. Pečenky, R. Perní-
kého, L. Poboříla, J. Sedláče, A. Resslera,
J. Výmoly a B. Zapletala. -- Nedávno le-
těl nad letištěm Kbely Petr Jirmus
na stroji Nieuport 11 z I. války. --
Pobořníkem velitele 311. perutě byl
plk. František Bergman a v "L. + K."
vyšel o něm článek pod názvem "Du-
cháček to zařídí" od Jana Jelínka.

Narodil se 12. 10. 1914 v Praze a
měl RAF č. 123255. /V Anglii byl i
Karel Bergman, S/L DFC + bar, z Do-
našic u Lou. -- "Lid. noviny" měly 6.
4. článek o gen. Fr. Peřínovi z Mo-
krůvky. "Křídla slávy a zapomnění".
-- Jiří Hwplík, an. let. historik, se-
stavuje materiál pro knihu o V. Mur-
čákově. Má pracovní název: "Odešli,
aby zůstali". -- Gen. Fr. Peřina s pa-
ní navštívili konečně Olomouc a
byli nadmíru spokojeni ubytováním
v hotelu Flóra. Sešli se mj. s dr.
Gecíkem, který je překvapil vhodným
darem. -- Ján Bogár vede Klub let. hi-
storie. Adresa: Dom armády, Hviezdosla-
tova ulice, 911 01 Trenčín, Slovakia.

-- Jarda Kořen z Mississauga si v
Praze při malování zlomil 3 žebra.
Prozradil, že když ho to bolelo nej-
víc, že myslel na jednu Češku, kterou
znal za války v Kahýře; její jméno
naštěstí zapomněl. -- Z Veselí se ko-
nečně ozval B. Jaroš, alias Suchar. Byl
mj. v Troubkách na Moravě, v Přerově
a v Č. Třebové. Všude potkával let.
nadšence, které nazývá leteckými ší-
lenci. Jsou to např. Klínek, Strejček,
Rail, Toman atd. -- B. Hladová, vdova po
Jaroslavovi, se ozvala z Prahy: Jan
Šťastný přežil anabázi z Murmanskem
do Anglie; nepřežil ji plk. J. Beroun-
ský. -- Znamenitá je kniha Mil. Pajera
"Křídla mří na Německo", 435 stran. --
Vojenské letiště v Lintěch u Plzně
bude mír smíšený provoz. -- Konečně má
me knihu Fr. Kauckého "Gentleman ne-
bezpečných nocí", o našich slouži-
cích u angl. 88. perutě. Kniha má 140
stran a věnoval nám ji J. Janík. --
J. Toncar si z Anglie dopisoval s
Vilhou Voskovou-Bechynovou. Zemře-
la 28. 4. 96 v Mar. Lázních v 97. letech.

ko Irena Fröhlichová. Její otec nar. 1864 měl
v zábřehu výrobu likéru, včetně slivovice /fir-
ma začal výrobu v r. 1808/ a spravoval velko-
statek v Rovensku. Její matka byla polského
původu s příměsí italské krve. Když Němci v
r. 38 zabrali tzv. Sudety, odt. se Zábřeh v Ří-
ši, ač přes polovinu obyvatel byli Češi. Irena
měla štěstí: v r. 1936 se dostala na studia do
Francie a v r. 1937 se přesunula do Anglie, kde
pracovala v kanceláři. V r. 1940 se hlásila
do WAAF a pro své jazykové schopnosti /hlavně
perfektní znalost němčiny/ sloužila u Group
26, kde odposlouchávala rozhovory německých
pilotů nad Anglií. Podala si žádost k čs. le-
tectvu, ale až v r. 1943 se dostala jako asi-
stent k Wing Comm. K. Mrázkovi a později F. Do-
ležalovi, když byl utvořen Czechoslovak Figh-
ter Wing. A. Páteček a Betty Fröhlich se vza-
li v lednu 1944. V té době poznala Dolly Šper-
kovou, později Prochalovou a M. Uhlířovou. Ode-
šla do civilu jako Assistant Section Officer
a 2nd Lieutenant v květnu 1945, několik týdnů
před narozením syna. Alois se vrátil do Pra-
hy v létě r. 45, Betty přišla později. Už v r.
1946 se manželé rozhodli vrátit do Anglie a
odtud se synem emigrovali v září 1948 do
Kanady. Z Aloise Pátečka se stal Louis F.
/jako Fröhlich, podobně jako TGM si vzal "G"/
Patt. Louis se uplatnil u firmy Acme Screw +
Gear, kde pracoval až do r. 1959. Zemřel 19. 10.
1959. Bylo mu pouhých 45 let. Při povyšování
si na něho v Praze nikdo nevzpomněl. Když-
sye náhodou v Torontě potkali muže, který se
jmenuje Anthony George Patt, jeho táta byl
Alois Páteček a jeho matka Irena, roz. Fröhli-
chová. Kde se vzalo dnešní její jméno Worden?
Provdala se znovu po smrti Aloise za anglické-
ho přítele z mládí. Na snímku drží v ruce fo-
to nezapomenutelného kanadského stíhacího le-
tce Havilland Arrow.

Let. historik a autor série reportáží v re-
vizu "Letectví a kosmonautika" z Prahy, Fran-
tišek Šrp, začal své zastávky u veteránů
RAF návštěvou u V. Kadlčka od 311. v Niagara
Falls, Ont. Jak je vidět, dostal od něho na
pomátku dar: kanadského losa. V pozadí je pí-
Margot Kadlčková, roz. Dřevěná, z Margo, Sask.
Manželé Kadlčkoví slavili loni 50. výročí
společné cesty životem. /Její bratr Pavel
byl v čs. letectvu v Anglii u 311. a padl v
r. 1944. / F. Šrp se sešel s J. Lenhoffem, J. Gel-
lnerem, Schwarzem, Dvořákem, Fischlovou a j.

Z vojáka se stal historikem

OTAKAR PAULE

VOJKOVICE. Jsou rodáci,
které životní osud zavál
do větší či menší dálky a
o nichž se toho již třeba
tolik neví. Mezi ně patří i
Josef Beneš, rodák z Voj-
kovic u Židlochovic.

Narodil se 14. května 1916.
Odmala byl vychováván ve
vlasteneckém duchu. Absol-
voval brněnskou obchodní a
kademii a chystal se na stu-
dium práv.

Jenomže po mnichovské
dohodě Vojkovic byli připo-
jeni do Sudet. Rodiče byli vy-
hnáni z rodinného domku.
Mladý Josef, známý jako bo-
jovník za práva a kulturní ži-
vot české menšiny, byl již
7. října 1938 varován, že pří-
štího dne má být zatčen gesta-
pem. Nečekal a uprchl do Br-
na. Čekala ho vojenská zá-
kladní služba, kterou nastou-
pil v Uherském Hradišti. Veli-
telem praporu byl Vladimír
Šterba, ruský legionář, vlaste-
nec vždy připravený k boji za
svobodu Československa. Byl
jedním z iniciátorů protina-
cistického odboje v organiza-
ci nazvané později Obrana
národa.

Již 15. března 1939 ráno
navštívil vojín aspirant Beneš
svého velitele praporu, aby
projednal možnost podzem-
ní vojenské organizace, stano-
vili cíl, v hrubých rysech pro-
gram, organizační systém a
dodržování konspiračních zá-
sad jednotného odboje. J. Be-
neš se měl připravit k brzké-
mu odjezdu do ciziny, aby o
těchto přípravách informoval
vedoucí čs. činitele a tak došlo
k jednotnému řízení odboje
ze zahraničí při přísném dodr-
žování jeho hlavních zásad -
včetně organizování čs. za-
hraniční armády.

Do Polska odjel 28. 4. 1939
a již 30. 4. prosadil v Krakově
u generálního konzula Zno-
jemského organizování čs. za-
hraniční armády. Avšak tepr-
ve 17. května osobně v Lon-
dýně dosáhl přijetí dalších
požadavků domácího odboje
a zde také prosadil vysílání čs.
rozhlasových relací z Katovic,
zaměřených na všelidové o-

zbrojené povstání, když k to-
mu nastane vhodná chvíle.

Poté odejel J. Beneš do
Francie, kde podepsal pětiletý
závazek do cizinecké legie. V
září 1939 přišel do čs. vojens-
kého tábora v Agde, kde se v
r. 1940 zúčastnil ústupových
bojů ve Francii. Když nestihl
odplutí do Anglie, přešel ile-
gálně přes Pyreneje do Špa-
nělska, kde však byl zatčen a
vězněn. Po porážce nacistic-
kých vojsk u Stalingradu a v
severní Africe, po sedmiměsí-
dní důsledné solidární hladovce
vězňů, se dostal 5. května
1943 ze Španělska a v červnu
léhož roku do Anglie.

Zde absolvoval několik kur-
sů u anglických jednotek RAF
a kadetku ve Stratfordu.
Dnem 16. 1. 1945 byl jmeno-
ván podporučíkem letectva v
záloze. Ale po skončení války
mu byla do služby započtena i
doba strávená na cestách a ve
vězeních a jmenování podpo-
ručíkem bylo zpětně posunu-
to na den 28. října 1940, k
28. 4. 1942 byl povýšen na
poručíka a k 28. 4. 1944 na
nadporučíka letectva.

Roku 1946 Josefa Beneše
demobilizovali a jako celá fa-
da dalších západních vojáků
byl v později diskriminován.
Teprve v roce 1954 mu bylo
ze zdravotních důvodů povo-
leno přejít do školství a na
VŠE získal titul inženýra. Byl
ještě povýšen do hodnosti ka-
pitána v záloze - ale povýšení
na majora „blokovala“ vojen-
ská správa 14. roku a došlo k
němu až v roce 1970. Dne
1. září 1990 byl v rámci reha-
bilítace povýšen do hodnosti
plukovníka a vyznamenán
medailí Za zásluhy o čs. armá-
du I. stupně. Plk. Beneš získal
charakter „zasloužilého bo-
jovníka za národní osvoboze-
ní“ a jeho hrud zdobí mj.
stažky Čs. válečného kříže z r.
1939 a čs. vojenské medaile
Za zásluhy I. a II. stupně.

Dnes žije plukovník J. Be-
neš se svou rodinou v Praze a
věnuje se historii 2. světové
války - zvláště vedoucí úloze
podzemní vojenské organiza-
ce Obrana národa v prvních
letech okupace. Své poznatky,
zkušenosti a vzpomínky pub-
likuje. Dne 14. května letošní-
ho roku oslaví v plné svěsti
své významné životní jubi-
leum - 80 let.

Let. historik a autor série reportáží v re-
vizu "Letectví a kosmonautika" z Prahy, Fran-
tišek Šrp, začal své zastávky u veteránů
RAF návštěvou u V. Kadlčka od 311. v Niagara
Falls, Ont. Jak je vidět, dostal od něho na
pomátku dar: kanadského losa. V pozadí je pí-
Margot Kadlčková, roz. Dřevěná, z Margo, Sask.
Manželé Kadlčkoví slavili loni 50. výročí
společné cesty životem. /Její bratr Pavel
byl v čs. letectvu v Anglii u 311. a padl v
r. 1944. / F. Šrp se sešel s J. Lenhoffem, J. Gel-
lnerem, Schwarzem, Dvořákem, Fischlovou a j.

Let. historik a autor série reportáží v re-
vizu "Letectví a kosmonautika" z Prahy, Fran-
tišek Šrp, začal své zastávky u veteránů
RAF návštěvou u V. Kadlčka od 311. v Niagara
Falls, Ont. Jak je vidět, dostal od něho na
pomátku dar: kanadského losa. V pozadí je pí-
Margot Kadlčková, roz. Dřevěná, z Margo, Sask.
Manželé Kadlčkoví slavili loni 50. výročí
společné cesty životem. /Její bratr Pavel
byl v čs. letectvu v Anglii u 311. a padl v
r. 1944. / F. Šrp se sešel s J. Lenhoffem, J. Gel-
lnerem, Schwarzem, Dvořákem, Fischlovou a j.

Let. historik a autor série reportáží v re-
vizu "Letectví a kosmonautika" z Prahy, Fran-
tišek Šrp, začal své zastávky u veteránů
RAF návštěvou u V. Kadlčka od 311. v Niagara
Falls, Ont. Jak je vidět, dostal od něho na
pomátku dar: kanadského losa. V pozadí je pí-
Margot Kadlčková, roz. Dřevěná, z Margo, Sask.
Manželé Kadlčkoví slavili loni 50. výročí
společné cesty životem. /Její bratr Pavel
byl v čs. letectvu v Anglii u 311. a padl v
r. 1944. / F. Šrp se sešel s J. Lenhoffem, J. Gel-
lnerem, Schwarzem, Dvořákem, Fischlovou a j.

Let. historik a autor série reportáží v re-
vizu "Letectví a kosmonautika" z Prahy, Fran-
tišek Šrp, začal své zastávky u veteránů
RAF návštěvou u V. Kadlčka od 311. v Niagara
Falls, Ont. Jak je vidět, dostal od něho na
pomátku dar: kanadského losa. V pozadí je pí-
Margot Kadlčková, roz. Dřevěná, z Margo, Sask.
Manželé Kadlčkoví slavili loni 50. výročí
společné cesty životem. /Její bratr Pavel
byl v čs. letectvu v Anglii u 311. a padl v
r. 1944. / F. Šrp se sešel s J. Lenhoffem, J. Gel-
lnerem, Schwarzem, Dvořákem, Fischlovou a j.

O VOJÁCÍCH

MO nám poslalo

DOČASNÝ PORUČÍK JEHO VELIČENSTVA

"Vzpomínkový Almanach" z hraničské vojenské akademie, 96 stran. Jsou tam životopisy celé řady absolventů akademie a nové informace o jejich věštní v 50. letech. Postupně cenové materiály přetiskneme. --Plk. Mírko Sedláček zemřel po operaci 14. 7. 95. Ve Francii byl u 2. p.p., v Anglii u 2. p. praporu a skončil válku u Motopraporu. --Z Uh. Hradiště odešel do čs. jednotek v Anglii prof. tamní OA Karel Nigrin. Pracoval později pro čs. mìn. zahraničí. --JK si postěžoval, že nemá rád, když si lidé na odbojářských schůzkách říkají "bratře", ale jednají stále jako komunističtí funkcionáři. --Gigantičké monstrum v Hrabyni u Opavy se má přeměnit na Středisko pro vojáky a mládež, podle dr. Milana Cermana. Komunistické symboly jsou zatím zakryty zelenými plachtami. Majitelem prostoru je Slezské zemské muzeum v Opavě. --Plk. Lad. Plevač popsal v článku "Gulag-níj osud" krutou internaci v sovětském GILAGU, než se v říjnu 1944 dostal ke Svobodově jednotce, díky H. Píkoví. Zmínil se, že mohl jeho kanardí GULAG nepřežít. --Vojáci české armády mohou dnes na vycházkách nosit jen maskáče a vysoké šněrovací boty, v kterých nelze tančovat. Střelnosti nepatří. --V Orlických horách je přístupná pevnost Hanička u Rokytnice. Loni tam přišlo přes 40.000 lidí. --Publikace "Valaši nezapomínají" přinesla životopisy a fotografie těchto vojáků: Z. Březiny, Lad. Březného, K. Cikharda, Fr. Dolečka, Jana Fajkuse, V. Grossmanna, letce O. Hlobila, Jindry Holčáka, Josefa Holčáka, Jar. Kaláška, Ivana Kolářka a Fr. Krémáře. Posledně jmenovaný byl za války v Anglii a pak doma do února 48 v osobní stráží pres. Beneše. V 50. letech se dočkal vyhoštění z rodného Val. Meziříčí. --Když Zdena Mašinová v r. 1994 jednala s per. oddělením MO ohledně svého otce, zekla ji referentka, že se musí ještě zjišťovat, zda "ppk. Mašin nebyl během okupace členem nějaké nacistické strany". Tento fakt přinesl "L. noviny" v článku B. Pečinky "Takt a vkus". Článek končí: "Státem placeným iředníkům by slušelo více tak tu a vkusu při jednání s pozůstalými". --L. Březný byl koncem války jako Ciz. legionář u Svob. Francouzů, pod genleclerem; v přestrojení za Američany se dostali jako první do Hitlerovy vily v Berthesgaden, kde vztyčili francouzskou vlajku. Březný byl za to povýšen na kapitána a genlecler mu umožnil návštěvu matky v Olomouci jeho generálským letadlem. --D. Ruppel nám z Martina poslal publikaci, kterou v r. 1947 vydal V. Žingor, později popravený komunisty. --F. Miklák z Popraďu byl vyznamenaný na belg. velvyslanectví v Bratislavě. --L. Křížek nám sdělil, že knížka Boba Moravce vyjde brzy v nakl. Mustang. --V tisku se diskutoval film p. Vadase o bratřích Mašinových. Komentář opata z Březnova byl prý sporný, protože říká v hlase "Nezabíješ!" --G. Gaiko z CA. upozornil, že Jan Štursa byl u 1. praporu VR a tankové brigády. --Dr. Vlad. Richter se přimlouval u Ivana Mačka, aby v příští váře byli prez. Havlem vyznamenaní gen. J. Bartůček, JUDr. Oldřich Maláček a JUDr. K. Zavadil.

Válečný velitel vojenské organizace domácího odboje OBRANA NÁRODA pro jihovýchodní Moravu, plk. Vladimír Štěrba. Narodil se 6. 11. 1897 v Přestavlkách, okres Chrudim, 30. 11. 1939 zatčen Gestapem, 28. 3. 1940 umučen na Špilberku v Brně. V r. 45 vyznamenan in memoriam čs. válečným křížem 1939. Dne 3. 7. 1948 jmenován generálmajorem. Za I. války sloužil jako kapitán u 8. střeleckého pluku Slezského v ruských legiích a vrátil se do vlasti přes Kanadu.

JEDEN ZE STATEČNÝCH

Jaroslav Kašpar-Pátý, významný česko-američan, zemřel na zákeřnou rakovinu 21. ledna 1995 doma ve Falls Church ve státě Virginii ve Spoj. státech. Narodil se 23. prosince 1903 ve Staré Puce v Čechách, do čsl. vojenské služby nastoupil v říjnu 1921. Po vystudování Vojenské akademie v Hranicích 1923 a Dělostřelecké školy v Olomouci 1924, byl přidělen ke 4. dělostř. pluku v Josefově. Tam zažádal o přeložení k letectvu a vystudoval leteckou školu pro piloty v Chebu. Po absolvování Válečné koleje v Praze a získání diplomu v roce 1936, sloužil u hlavního velitelství I. divize v Praze jako šéf zpravodajského a operativního oddělení.

Po okupaci Československa nacisty 15. března 1939, se stal jedním ze zakladatelů protinacistické podzemní organizace "Ochrana národa", kde byl aktivní v tzv. "exportní sekci", to je při pomoci dobrovolníkům k úniku z okupovaného Československa, aby mohli sloužit v budoucí čsl. armádě v exilu. V té době používal krycího jména "Pátý", nebo římské číslice "V". Během roku 1940-41 podnikl zvláštní misi v Maďarsku a na Balkáně. Na jaře 1941 byl poslán do Sovětského svazu jako člen zpravodajského týmu, v srpnu 1941 se stal vedoucím skupiny čsl. vojenské mise. V roce 1942 byl jmenován zplnomocněncem čsl. vojenské mise v Teheránu. V roce 1943 byl přeložen do Velké Británie, kde působil až do roku 1945 u hlavního velitelství čsl. branných sil, hlavně při organizaci parašutistických operací v Československu. Po skončení II. svět. války dostal nejvyšší vyznamenání čsl. vlády, Válečný kříž a medaili za statečnost, od anglické vlády obdržel Řád britského impéria. Do vlasti se vrátil v roce 1945 a byl poslán jako vojenský a letecký příslušník do čsl. velvyslanectví v Holandsku až do 1946, kdy byl povolán do Prahy jako velitel leteckých sil I. oddělení.

Po komunistickém puči v únoru 1948 uprchl z Československa do amerického okupačního pásma v Německu, kde působil od roku 1948-1956 jako velitel jedné zpravodajské skupiny. V letech 1956-1969 byl v analytickém oddělení le-

tecké informační divize v knihovně amerického kongresu. Od roku 1970 až do své smrti pracoval jako zpravodajský analytista a jazykový znalec s FBI ve Washingtonu.

V říjnu 1993 u příležitosti 75. výročí založení Československa byl Jaroslav Kašpar-Pátý povýšen prezidentem republiky Václavem Havlem do hodnosti generálmajora ve výslužbě. Byl také předsedou washingtonské župy amerického Sokola. Patří mu i velká zásluha na postavení České národní kaple Naší Paní Hostýnské, která je jednou z největších národních kaplí ve svatyni Neposkvrněného Početí ve Washingtonu.

Generál Kašpar-Pátý byl dvakrát ženat, poprvé v roce 1934 s Helenou Fedakovou, které zemřel v roce 1984. Druhé manželství uzavřel 1986 se ženou Kateřinou, která po něm zůstává spolu s příbuznými v USA a v České republice.

Mši svatou při pohřebních ohřadech v sobotu 28. ledna v kostele sv. Filipa za něho sloužil Otec Francis Novák z Chicago, za asistence faráře Otce Richarda Martina. Kašpar-Pátý byl uložen vedle své první ženy Heleny na hřbitově v Arlingtonu ve Virginii.

Generál Kašpar-Pátý byl vzorem vůdčí osobnosti. Měl své vysoké principy, které na každého zapůsobily. Byl to gentleman, žijící pro přítomnost i budoucnost. Jeho pojetí české budoucnosti bylo v rámci evropského společenství, kam Češi historicky patří. Silně patriotoval, že Češi mají zapomenout na tzv. bratrství s ostatními Slovany, nebo aby byli mostem mezi Východem a Západem, protože most je něco, po čem jde každý. V tomto smyslu měl stejný názor jako český politik minulého století, Karel Havlíček Borovský.

Jaroslav Kašpar-Pátý bude postrádán mnoha lidmi, protože přišel do styku s jejich životy. Jako osobní přítel, úzce spjatý s tímto velkým vlastencem, přeji jeho milované manželce Kateřině všechno dobré a hojné Boží požehnání. Generále Kašpare-Pátý, ať ti americká země, kterou jsi tak miloval, poskytne pokoj a odpočinek! Requiescat in pace!

George Joseph Svejda

KAREL PACNER

Když se Miloš Knorr v roce 1955 usadil v USA, začal pracovat u velké firmy pojišťovací pojišťovny. Po odchodu do důchodu působil jako poradce různých podniků a stále častěji přijížděl do staré vlasti. Ještě před několika roky jezdil každý víkend po newyorském Central Parku na koni. Manželka, rodilá Američanka, se prý stala "duševně Češkou" po americké návštěvě Václava Havla v únoru 1990. Loni byl sedmasedmdesátiletý Miloš Knorr mezi veterány druhého a třetího odboje, které prezident republiky povýšil na generály ve výslužbě.

Pět dnů čekala výsadková loď MT-41 Derry Cunihy v průlivu La Manche u normandské vesnice Ouistreham, než se uklidní moře. Na její palubě byli vojáci 43. předzvědného pluku britské armády, který patřil do druhé invazní vlny. Ve dne je ostřelovali Němci děly z Le Havru, v noci na ně německá letadla shazovala munici. Ráno 24. června 1944 dostal kapitán rozkaz, aby zvedl kotvy.

"S pěti mladými důstojníky jsem spal na rohožích v jidejně nad kapitánským můstkem," vzpomíná Miloš Knorr, tehdy zpravodajský důstojník 43. pluku. "Vstával jsem brzy, aby se tam mohl snít. Stál jsem u zrcadla, na podstavci před ním jsem měl šálek s čajem. Najednou zrcadlo zmizelo, rozbité se na usíc kousků. Slyšel jsem explozi a tlak vzduchu mě odhodil na rohož. Všechno se stalo během jedné vteřiny a já si nejsem schopen vybavit, jestli jsem nejdříve slyšel vybuch a potom se rozbité zrcadlo anebo to bylo naopak."

Nadporučík Knorr vyběhl ven a viděl, jak se druhá část lodí určila a pomalu se potápí. Stál ještě vzhůru do vedlejšího můstku a zavolal na kamarády: "Vstávejte! Potápíme se!" A protože všude vybuchovalo munice, rychle našel hadici a začal hasit požár.

Ze šesti stovek příslušníků pluku jich tehdy sto osmdesát zahynulo, dalších sto padesát bylo zraněno a evakuováno do nemocnic na britských ostrovech. Po vylodění museli pluk reorganizovat. Přitom se ukázalo, že český nadporučík se účasně invaze (hlášené podle mezinárodních dohod) byl československý důstojník propuštěn k útvarům pouze na britském území. Zastihl velitel pluku, který jako bývalý pobočník anglického krále měl vsude vlnitě známé. Knorr mohl zůstat podle jakéhosi ustanovení z 19. století - jako "dočasný poručík Jeho Veličenstva po dobu války a bez nároku na plat".

Legendárně vyloděn se v první invazní vlně nezúčastnil žádný Čechoslovák, ve druhé byl jediný - Miloš Knorr. Předzvědný pluk jako součást 43. divize bojoval ve Francii, Belgii a Holandsku. V listopadu ve čtyřicetiletém jsem na belgicko-holandsko-německých hranicích ochutnal, co to je zákopová válka na sněhu," vzpomíná Knorr. "V prosinci jsme zajišťovali přechody přes řeku Maas, když se pokoušeli Němci proniknout zpátky do Belgie."

Konec války zastihl pluk mezi Brema a Hamburkem. Zůstal být značně Z pětačtyřiceti důstojníky, kteří se nacházeli na invazní loď, zůstala asi polovina. Deset zahynulo, ostatní se léčili ve špitálech. Stejně dopadlo muzeum. O své účasti Knorr mluví nemluví. Ale za všechno hovoří to, že "dočasný poručík" se stal členem Řádu britského impéria. Kromě něho dostali toto vysoké vyznamenání ještě dva důstojníci jeho pluku.

Když se 6. května 1945 dovezl britský štáb, že "Praha vypuklo povstání", zavolal si Knorra velitel divize: "Kapitane, dávám vám k dispozici auto a jedte do Prahy. Zůstanete tam tak dlouho, dokud to budete považovat za nutné."

Průjezd Německem nebyl jednoduchý. Knorr se hlásil u velitele Prahy generála Kulvasa až po 12. květnu. Už ho nepouštěli. Knorrův průkaz připadal paní dečko a to se rušilo. Rus dle konejšil, že bylo ještě více. Nakonec šel strážníkovi lahev, aby je pusil. Tak projeli všech pět kontrolních bodů. Sedmou lahvičou vyplnil samu vlnu amerického sektoru. "To, co pro mne kamarád Mucha udělal, jsem nikdy nikomu neprozradil," říká dnes.

nepokřehovali. Mladý důstojník zamířil na Moravu. Když v Hranicích u Brna zaklepal na domovské dveře, matka řekla: "To je Miloš." Jakmile vkročil dovnitř, radost omdlela.

Po návratu k pluku jel český kapitán domů ještě ukrál. Vede kolony nákladních aut, které vozily do Československa byvalé vězň z koncentráku Bergen-Belsen poblíž Hannoveru.

Komunistický puč v únoru 1948 zastihl majora generálního štábu Miloše Knorra v nemocnici. Po návratu na Vysokou válečnou školu, kde přednášel, zjistil, že jeho velitele generála Líšku, který velel obrněné brigádě na Západe, už komunisté vyhodili. Jeho nástupce generál Fúser, u něhož Knorr sloužil jako pobočník ve Francii, ho ve škole nechtěl. "Zdravotní dovolenou, na kterou máš nárok, ti nedám. Známe se - ty bys utekl. Máš teď políže, protože věra zmizela dva důstojníci. Jdi do Sternberku, zůhni odтамud. Velitel brigády je komunist, ať z toho máš malér on!"

Plukovník ve Sternberku přidělil majorovi prapor a podespal mu zdravotní dovolenou. Knorr odjel za otcem do Ivančic; matka už nežila. A začal se chystat k úteku. Známa, která jezdila služebně do Vídně, mu obstarala falešnou rakouskou průkazku, na černém trhu v Brně koupil šilinky. Za stupce amerického vojenského ataše mu slíbil, že dopravit do Vídně jeho kufry se šatstvem a předměty. A potom zajel major do Znojma za dr. Františkem Muchou, okresním velitelem státní bezpečnosti.

Mucha zvaný "Vaneček" byl o osm let starší, ale dobře se znali z klukovských let z gymnázia. Muchův mladší bratr, který padl jako letec v Anglii, byl Milosovým přítelem. Teď měl Knorr prosbu: "Franto, chci bych slyšet mne a kamaráda René Cerného se snoubenku převést přes hranice." Velitel ŠIB odpověděl: "Přes du chlapce, ale žádné ženské. Kdyby to prasklo, ženy si oděd tři měsíce a nás pověsí." Mladík se světlí otec: "Za jak dlouho se vrátíš?" chci vel. starostlivý kantor: "Do pěti let," odpověděl syn.

Na Prvního máje musel major Knorr do průvodu se svým praporem ve Sternberku. Potom pořádal kapitán od kontrarozvědky, který ho stále sledoval, aby ho odvezl na nádraží do Olomouce: "Mám rande s přítelem v Pardubicích. Jak vás, Franto, mám zakazanou. Jistě odpoví slouchávejte telefon, tak jsi o mě schůzku slyšel."

Kontrarozvědčík se bránil podezření, ale majora k rychlému odjezdu. Knorr vstoupil do vagonu a druhou stranou vyšel ven. Potom zastavil první taxi a nechal se odvézt do Brna, pak dalším vozem do Znojma. Schůzku s majorem Cerným zmeškal, ten se ale stejně rozhodl přejít sám za pomoci celníků - a u ho zradil. Knorr přespal u Muchy a druhý den ráno vyjel s přítelovinou rodinou do lesa. Pan. Muchová s dětmi šla sbírat houby, oba muži vyčkali k řece Dyji. V hloubi lesa na ně čekal neodstůpný Němec. "Ten tě bezpečně převede," řekl Mucha. "A leď sbíhej!"

Němec a Čech přebrodivili řeku a došli do myšlmy na rakouské straně. Rakouský hajný se nechal za pomoci šilinků a britské vojenské průkazky přemluvit: nechť lady pána přespat a zatelefonoje do Vídně, aby pro něj ráno přijel. Cesta do rakouské metropole byla nebezpečná, protože vedla sovětským okupačním pásmem.

V pondělí se u myšlmy objevilo auto s mladými manžely a dítětem. Měli šesti lahvič whisky a špatné padělaný osobní průkaz pro Knorra. Uprchlík se divil: "Na co tolik whisky? A proč ta holčička?"

U první sovětské kontroly pochopil. Jakmile si začal volák prohlašet Knorrův průkaz, křikla paní dečko a to se rušilo. Rus dle konejšil, že bylo ještě více. Nakonec šel strážníkovi lahev, aby je pusil. Tak projeli všech pět kontrolních bodů. Sedmou lahvičou vyplnil samu vlnu amerického sektoru. "To, co pro mne kamarád Mucha udělal, jsem nikdy nikomu neprozradil," říká dnes.

generál Knorr. "Ant Američanům. Až v roce 1990 jsem vyhledal jeho rodinu. František už nežil. Poďekoval jsem aspoň jeho manželce a děti."

Ohlásil se na americkém velvyslanectví, kde už o něm věděli, a potom u kontraspionážní služby CIC. Nechtěl se ve Vídni zdržovat: počká si na vízum do Anglie. Velitel stanice CIC ho však přemluvil, aby jim zatím pomáhal s uprchlíky. "Musíme je alespoň zbezpečnět, prověřovat a zařizovat pak jejich přesun přes naše pásmo."

Knorr souhlasil. Některé dny se hlásily desítky Čechů a Slováků. Knorr otevíral jejich totožnost, zbežně je "otukal" a odesílal pryč. "Na jejich důkladné prověřování nebyl čas," vzpomíná dnes. "Určité mezi nimi byli také komunističtí agenti. Pro nás ale bylo nejdůležitější, abychom je rychle dostali z amerického sektoru Vídně do amerického pásma Rakouska."

Rakouská policie půjčovala prostřednictvím politických stran - lidovců a socialistů demokratů - úřadové CIC čláse osobní průkazy, které se vyplňovaly falešnými jmény. Ale bylo jich málo, proto mnozí uprchlíci přecházeli sovětským pásmem bez papírů. Knorr jim obstarával průvodce, kteří znali cestu, a jízdenky na vlak. Peníze dostával od Američanů.

Po dvou měsících odletěl major do Anglie. Velitel jeho bývalého pluku a další důstojníci mu v Albionu nabízelí postavení, on však hledal trvalé zaměstnání - a volných míst bylo v Anglii málo. Když se ohlásil u generála Sergeje Ingr, za války ministra obrany v londýnské vládě, který hledal po únoru emigrační, dostal radu: "Jestli vás Američané potřebují, vraťte se." Knorr se tedy vrátil do Vídně. Vystupoval tam pod pseudonymem major Peter. Žil v americkém pásmu na americké osobní dokumenty, ale musel často nosit pistoli. "Rusové občas některé lidi unesli," vysvětluje. "Musel jsem být připraven."

V létě 1951 přišel za Knorem pracovník americké ambasády: "Máte odjet za generálem Moravcem do západního Německa." František Moravec, za války šéf vyzvědné služby londýnské vlády, vedl jednu z několika spionážních skupin u Američanů. Sdílel majorovi, že generál Ingr schválil jeho přerazení. V Moravcově štábu v Bietshemu u Frankfurtu se stal major Knorr operacním důstojníkem. Řídil i některé operace prováděné z Rakouska.

"Moravec byl tajnostkář," říká generál Knorr. "Díval se zády, že každý má vědět jenom to, co ho týká. Proto jsem podrobnosti o mnoha operacích neznal. I když jsem na ně z Moravcevo příkazu vyplácel peníze. Byl to výtečný člověk, ovšem velmi kontroverzní. Jaký opravdový efekt měla naše práce, to neřekám na posouzení jiným."

Když koncem roku 1954 odjel Moravec definitivně do USA, reagovnal na zpravodajskou práci také Knorr. Jesťe než mu Američané udělili vstupní vízum, strávil několik měsíců fotografováním zatarasů na hranicích Československa.

V létě 1955 konečně i on preplul Atlantik. A snažil se na předchozí etapu svého života zapomenout.

Když se dnes generál Knorr ohlíží za svým životem, říká, že největší zadosťuchování pocituje rad tím, jak pomáhal uprchlíkům ve Vídni. "To mělo obrovský smysl. Stačilo lidí jsem pomohl získat svobodu."

MAGAZIN DNEŠ+TV 4 4 96

O PARASUTISTECH

NÁČELNÍK PACHATELŮ

Největší osobnosti mezi Severočechy, kteří se po nuceném odchodu z pohraničních oblastí zapojili do aktivního protifašistického odboje, byl řidič uhlí JAN ZELENKA-HAJSKÝ, spolumorganizátor atentátu na zastupujícího říšského protektora, SS Obergruppenführera a generála policie Reinharda Heydricha. Na rozdíl od jiných aktivistů domácího nekomunistického odboje nemohl být atentát minulým režimem zatčen, i když se stále hledaly ideologické klíčky, jak tento velký čin domácího odboje zpochybnit, až už za tu, že byl organizován z Londýna, nebo zneužitím nezměrného utrpení mnoha lidí, způsobeného „heydrichiádou“. Toto vše už je za námi, a také význam atentátu jako nejvýraznějšího aktu naší válečné identity byl dostatečně zhodnocen. Při příležitosti stého výročí narození se dostává náležitých poct také muži, jehož zásluhy byly opravdu mimořádné.

Jan Zelenka se narodil 3. března 1895 v Kamenném Újezdě a vyrůstal v zájmu jihočeské učitelské rodiny. Studoval v Praze a na Žitkově bylo jeho první působení než narukoval, na štěstí pro něho pouze do Chebu. Do roku 1924 pak vyučoval v Praze-Liboci. Stejně jako mnozí další vlastenečtí učitelé uposledil výzvy a přestože měl teprve ročního syna, dobrovolně se přihlásil do pohraničí. Do Bratřovic v ústředí Hana. Sv. Kateřiny odešel s prostým předsevzetím: „Vest české děti zde, v tomto německém moři tak, aby si byly vědomy, že jsou dětmi českého národa a české mámy“.

Začátky byly asi dost kruté, ale vyrovnával se s nimi s nadšením. O dva roky později se stal řidičem učitelů v Hájích u Duchcova, kde byla situace píče jen mnohem příznivější. Již následujícího roku byl zvolen starostou ústředí Sokola a byl jím až do konce svého působení. Rozhodl se jít od první chvíle příkladem, a tak již v květnu 1927 získal od Mostecké uhelné společnosti za levnou cenu materiál z houbičky a začal se stavbou sokolovny. Sam boursal těžkým heverem zdi, oklepával cihly, jezdil s trakařem, betonoval a zděl – nebylo pryj jiné práce, při níž by nepřišla pomocnou ruku.

Věděl co chce, a tak se záhy uplatnil i v obecním zastupitelstvu, kde sňou své osobnosti napravoval pracovní slabost české menšiny. V období největší hospodářské krize pomáhal všem potřebným i za cenu osobního vydání, psal intervence a nebal se předstoupit s kategoričnou českou žádostí ani před vlivné německé podnikatele. Byl vynikajícím pedagogem, a tak měl stejný respekt i před svými kolegy, kteří jej zvolili předsedou Učiteléské jednoty Komenských v Duchcově. A konečně, počátkem roku 1935, byl zvolen starostou Sokolské župy Krušnohorské-Kukaňovy, která tehdy spojovala 58 tělocvičných jednot s 10 000 dospělými členy. Velmi čile kontakty rozvíjel s ochrannou hajískou jednotou v Praze-Michli, kde našel v budoucí velké sokolovně z obřadních kmenů dovozených z úpatí Krušných hor. Sokol v Michli na oplátku Hájí věnoval praporek a při té příležitosti přijelo na sever ve dnech 8.–10. 6. 1935 zvláštním vlakem 450 osob včetně pozdějších starostů ČOS dr. Antonína Hřebíka. Legionářský spisovatel Rudolf Medek v té souvislosti Zelenkovi věnoval básně „Hranice“.

Jan Zelenka byl i působivým politickým agitátorem a funkcionářem strany národní socialistické, a tak měl řadu příležitostí dosáhnout mnohem vyššího postavení a přímým působením na mnohem větší škole ve vnitrozemí, ale zůstal věrný svému poslání v pohraničí. V napjaté atmosféře aktuálního ohrožení fašismem získal 6. července 1938 obrovský respekt během X. všesokolského sletu v Praze, když uprostřed rozjasněné Prahy procházel v čele cvičenců ze severu bez jediného slova a úsměvu v tiché demonstraci, která měla znovu upozornit na vážnost situace. Sam Zelenka byl v té době vlastně už plně zapojen v odboji, neboť poskytoval naší zpravodajské službě co největší informace o situaci v severočeském pohraničí.

Do Prahy nejprve poslal syna Jana Milíče, který až dosud studoval na duchcovském gymnáziu. Krátce před zábořem odešel i on s manželkou, neboť nechyběl na seznamu osob, po nichž se gestapo snažilo již 10. října 1938. V pražském Týřově ome, kde v těchto dnech „úřadoval“ od rána do večera, jej poznali jako „otce a řáde

všech hraničářů“, kteří museli opustit své domovy. Pomáhal, radil, psal potvrzení i doporučení, opájoval nocehy a umisťoval nejpotřebnější. I po zániku Sokolské župy Krušnohorské-Kukaňovy byl členem výboru České obce sokolské. Už v následujících dnech byl také osobně zúčastněn na vojenském organizování odboje se skupinou Obrana národa, a tím pádem i s řidičmi složkami domácího odboje. Nepochybně i nadále vykonával zpravodajskou činnost, neboť se mu záhy dostalo osobní důvěry, která nemohla být v žádném případě ponechána náhodě.

O atentátu na Heydricha se uvažovalo již brzy po jeho nepřehledném nástupu do funkce; první úvahy směřovaly k 28. 10. 1941. Jan Zelenka byl tehdy ředitelem 5. obecní chlapecké školy ve Vrsovicích, a jak se rozvíjel sokolský odboj v organizaci JINDRA, plně se zapojil do práce v jeho strukturách. Poté, kdy byla 28. 12. 1941 vysazena skupina ANTHROPOID, stal se Zelenka de facto velitelem Kubiše a Gabčíka. V rámci JINDRY v té době fungovala ještě jeho vlastní „partyzánská“ skupina RIJEN, která svou činnost nevyvíjela v horách, ale převážně v ulicích hlavního města. Sam řídil učitel v té době procházel mnohými proměnami – ve štábu odboje byl znám pod krycím jménem RIHA, v sokolské práci měl jméno ČERVENKA, ve styku s četnými spolupracovníky vystupoval jako BORSKY nebo STRYČ HAJSKÝ. Obklopl se ovšem především spolehlivými přáteli ze Sokolské župy Krušnohorské-Kukaňovy (která měla krycí jméno Katerina) z bývalých jednot v Děčíně, Duchcově, Teplicích, Probošově, Ledvicích i jinde. Není náhodou, že jedním z nejbližších spolupracovníků byl také starosta Sokola v Praze-Michli Jaroslav Pechman.

Jan Zelenka byl v pozdějších nacistických zprávách označován jako NÁČELNÍK PACHATELŮ ATENTÁTU, ale jeho vůdčí činnost nebyla dlouho ze známých důvodů spravedlivě doceněna. Nebyl jen jejich „generálním ubytovatelem“ a nestaral se jen o zásobování parašutistů, ale zúčastňoval se vlastních příprav atentátu, pro který existovaly ještě v březnu 1942 tři varianty. První z nich byl útok pancéřovou pěší na Heydrichův salonní slak, druhou přepadení jeho auta v lesíku u Panenských Březích, kde Zelenka navrhoval natáhnout přes silnici látku, které by zmizelo rychlostí auta a umožnilo přesnější zásah. Třetí varianta se vlastně zrodila na terase nájemní vily v libeňské Pomezni ulici, kde nad zatíčkou, kterou Heydrich pravidelně projížděl, vedli rouhavě řeči s bývalým mosteckým poslancem Josefem Lancem a učitelem Romanem Hancou. „Tady by stála jedna taha...“ pronášel Lame a Zelenka si to velmi dobře zapamatoval.

Když byla poslední varianta schválena, promýšlel jsi parašutisty do všech detailů a byl tak perfektní, že měl svého člověka přímo na pražském Hradě – jeho bývalý žák František Šatářík mu pak dodával údaje o Heydrichových pietních. V polovině května Zelenka oznámil vedem odboje z akce bude provedena v nejbližších dnech a ve středu 27. května 1942 v 10.31 hodin došlo k vysohnoutí okamžiku celého dramatu. Gabčík s Kubišem splnili svůj úkol, ale pro Jana Zelenku nastala nejhorší etapa jeho ilegální práce. Tak odvážné hry zapojil desítky dalších osob, v poslední řadě i satecne představitelé české pravoslavné

Vých. parašutista K. Herman /z Brna/ nám z Austrálie poslal pěknou fotografii ze setkání s manželí Stuchlymi. --K. Niemczyk nás opravil, že Francina byla snoubenkou Lepařka, nikoliv Nechanského. Nechanský se po válce oženil s dcerou čs. ministra průmyslu B. Laušmana. --J. Rohlíček z Kanady usiluje o očištění Nechanského z nařízení, že po únoru 48 byl agentem StB. --Býv. instruktor čs. parašutistů gen. Ant. Petrůk, rezident Bratislavy, dostal Řád OBE. V 50. letech byl věměn na Mírově, kde tehdy velel V. Kohlíček, dnes rez. Kanady. --Na fotce s věvodou z Edinburku: Jan Štursa nebyl letec, ale předsušík nevyzazený parašutistů CHROMIUM. --Ve Frýdlantu n. Ostravou byla odhalena deska J. Bierskému ze skupiny WOLFRAM. Mluvil gen. R. Perický. Bierický přišel o život rukou zrádce na Smrku. --V posledním dopise nám Eda Schebelle napsal, že mu bylo všelijak, když za setkání v Praze "východňáci" po několika pivech začali zpívat častušky a sovětské partyzánské písně. /Eda byl vycvičen Američany. Jeho syn Zdeněk pokračuje ve stopách otce a má zájem o vojenskou historii. --Plk. Jiří Šolc vydal zatím v sérii "Podpatek ČSR" 2 knihy: "Akce Benjamin" a "Operace Peron". Nevysvětlil, proč ignoroval Ch. Reikovou.

církve, kteří parašutistům poskytl poslední úkryt v kryptě kostela sv. Cyrila a Metoděje v Ressiove ulici. Vedle poctivých bojovníků se však vyskytl také zrádce a nebyl to, snad by se nacisté o Janu Zelenkovi a o posledním úkrytu parašutistů ani nedozvěděli.

V Praze na Žitkově, v Biskupově ul. 4 jeho drama vyvrcholilo dne 17. června 1942. Kolem poledne přijelo gestapo a jeho příslušníci šli rovnou nahoru. V prvním patře, vlevo od schodiště na konci krátké chodbičky se zastavili před mosaznou tabulkou s vštítkou „Jan Zelenka, řidič učitel“. Gestapák Fleischer nejprve silně zvonil a pak vykopl dveře, zatímco jeho kolega Herschelmann zuřivě střílel. Zelenka se uzmkl v kůlně, ale pak vyšel ven, s krvavou ranou na ruce. Než se gestapáci vzpamatovali, dostavily se účinky prudkého jedu a významný odbojový pracovník již navždy unikl z dosahu. Jeho dobrovolná smrt byla v tu chvíli hrdinstvím. Podobně východisko v ampule s jedem našel i osmnáctiletý syn Jan Milíč, jehož mrtvoly našli v kréském lese. Paní Františka Zelenková byla zatčena a z Pankrče v srpnu deportována do Terezína, odkud odjela 22. října spolu s 252 příslušníky sokolského odboje do Mauthausenu. O dva dny později byli všichni popraveni.

PAVEL KOUKAL

Vých. parašutista

O skautech

Skautský odznak

20. 4. se v Č. Budějovicích konala schůze jihočeské družiny Racků Svojsíkova oddílu. Br. Pobuda z Volyně dostal Řád Stříbrného Vlka. --Br. L. Kuděj-LAJOS má brzy zlatou svadbu. Piše, že ORJ Strakonice má za sebou úspěšné okresní kolo závodů v létat a světlušek. Krajské kolo bude 8. 6. ve Strakonici. --25. 5. vzpomněli skauti a skautky na Tesčku paměťky RUDr. R. Plajnera, čestného občana Holešova. --Plk. B. Valla vedl v r. 36 tábor skautů z Val. Meziříčí. --JUDr. Ant. Šum se v Praze sešel se Zdr. Mastníkem /Anglie/ a zdřavil čtenáře naší skautské hlídky. --Z Nijmegen /Holandsko/ se ozval obětavý živovník T. Grandtner-CIPA. --Tachovští skauti zasadili

v zámeckém parku lípu k 50. výročí konce války. Přijeli i z Holýšova a Chodova. Přišel i starosta města p. Kačírek. --6. 6. budou tachovští hostit družinu Bílého Orla SO. --Skauti pochovali Planí 19. 5. --Skauti-muklové z 50. let se sešli v Praze 18. 4. během sjezdu KPVC. Na Moravě je aktivní Lub. Studený-BOR.

Z historie 4. oddílu v Pardubicích: snad v r. 1939, se na stadionu sešli tyto vedoucí: zleva-Daňa Mottl, Zdeněk Otáhal, Čejka, Newman, Jirka Kindl-KINA, Lederer, Mirok Müller-HABEŠAN st., Tonda Tacheč, Klímpa a Havránek. Vedoucí oddílu byl Jaroslav Nobilis-BRNO, povoláním učitel, který v r. 1996 žije v Chomutově.

Svatý Jiří – patron skautů

Kresba sv. Jiří

JOSEF BOJANOVSKÝ

HODONIN. 24. dubna oslaví více než 28 miliónů skautů na celém světě, spolu s nimi i tisíce skautů u nás svůj největší svátek – Den sv. Jiří, kterého si toto světové hnutí zvolilo za svého patrona.

Svatý Jiří patří mezi starokřesťanské mučedníky. Pro světové skautské hnutí se stal symbolem nobilitnosti, věrnosti, statečnosti a ušlechtilosti. V jeho symbolickém boji s drákem vidíme plnění rytířské povinnosti – boj proti falešnosti, přetváře, nepravostem a křivdám.

Ve Jiří podle knihy Ze života svatých pocházel pravděpodobně z Kapadokie (dnešní Turecko). Někteří historici uvádějí jako krajinu jeho původu Gruzijsko, které nese i jeho jméno – Georgia. Jiří byl už od dětství vychováván pro křesťanstvo. Později se stal vojákem a jako takový podstoupil mučednickou smrt v Lydské v Palestině. Stalo se to roku 303 během pronásledování křesťanů za vlády císaře Diokleciána. V období císaře Konstantina Velikého vznikla píle jeho hrobě naříkání, jež pozůstatky se zachovaly podnes. Hrob se brzo stal cílem poutníků a místem začátečních událostí. Uctívání sv. Jiří se rozšířilo na křesťanském Východě už ve

čtvrtém a patém století.

Počátkem 6. století se setkáváme s uctov k sv. Jiřímu i na křesťanském Západě – v Itálii, Francii, Británii. V těchto a v jiných zemích vzniklo na světcovu počest mnoho kostelů, bylo po něm pojmenováno mnoho měst i obcí a jeho jméno patřilo k nejrozšířenějším křesťanským jménům.

Skautské pouti a georgiády

Tak jako na celém světě, tak i u nás se při příležitosti Dne sv. Jiří konají různé společné skautské akce, bohoslužby i skautské poutě. Vzpomínkové večerní bohoslužby se konají většinou v městských chrámech za velké účasti skautů na počest patrona a za všechny, kteří v letech nesvolby a zákazu skautingu trpěli v komunistických pracovních táborech, i za ty, kteří tam svoje životy položili ve jménu skautských ideálů. Máme tyto bohoslužby se slavnostní sobotu 27. dubna uskutit na mnoha místech v ČR skautské pouti a georgiády. Například na jižní Moravě to bude už tradiční pout v Rajhradě u Brna. Pontifikální mši svatou za účasti skautů a věřících z celé oblasti bude včelovat také biskup Vojtěch Ciklitz z litna v 10 hodin dopoledne.

Kdo se v tu dobu zataulí přes hranici na západní Slovensko, může se v neděli 28. dubna společně se slovenskými skauty zúčastnit bohoslužeb v krásném lesním prostředí Raundy sv. Juraja, která se nachází nedaleko Bratislavy. Kromě těchto duchovních oslav se budou v sobotu konat i různé sportovní akce, soutěže i okresní hry.

Vzpomínka na padlé

Den sv. Jiří bývá i vzpomínkovým dnem. A skauti nezapominají na své padlé a umělece kamarády. Na hrobní

hřeben Ivančena v pohraničí Moravskoslezských Beskyd stojí už 50 let uprostřed horské doliny pod Lysou horou ze všech stran viditelná kamenná mohyla. Tento památník je postavený na počest pěti mladých skautů zapojených do odbojové skupiny Otkoj slovenských junáků na Ostravsku, spolupracovníků s partyzány v Beskydech. V posledních dnech války pomoci konfidentů našlo gestapo na stopu vedení organizace, již tvořili pětičlenné ostravských skautů: Vláda Čermák, Vláda Pacl, Ota Klein, Milan Rotter a Quido Němec. Ti všichni byli zatčeni, odvezeni do Polského Těšína a zde bez soudu s další skupinou postřeleni, právě v den skautského svátku 24. dubna 1945. Na památku zavražděných založili dne 6. října 1946 ostravští skauti památník. Ke kříži na kamenné mohyle přicházejí uctít památku svých padlých bratrů junácké oddíly ze širokého okolí a od padesátých let, kdy skautské hnutí bylo opět v Československu povoleno, i turisté, trampové a turistické Stalo se tradicí, že každý účastník s sebou nese kámen, který přiloží k mohyle. Za těch padesát let zde prošly statisíce lidí, někteří prošli mlčky, ale další kladli kameny i z úcty k životu koutů republiky. Jsou zde i kameny od horolovců z And, Kordofu, Himálaj, Austrálie, Kavkazu i vzdálený kámen z Mexika, který poslal kosmonaut Neil Armstrong. Americký skaut. Bylo zde i hodně tešaných desek, třeba z památníku zakladatele skautingu A. B. Svojsíka, Jana Husa a dalších. Přestože tato památník má svoje významy, našli se vandaloové, kteří tuto mohyla na konci roku 1994 prokódli na různých místech, proto musel rok bylo nutné kamennou mohylu upravit a zpevnit. Znovu byl v blízkosti postaven obelisk s jmeny popravených skautů od sk. 1848 M. Rybka.

Z České republiky

sám koncipoval pův. program Občanského fóra v r.90. Jiní to popírají. --Nejkrásnějš. dívkou ČR se stala Petra Měndřová z Olomouce. Potvrzuje to znovu, že Hordci jsou něco extra. --V ústavu biochemie v Praze objevili preparát R/-PMPA, který pomáhá proti viru HIV. --Ruská beranice, kterou měl na hlavě 25.2.48 na Staroměstském náměstí Klement Gottwald

patří La Clementisovi. --Při návštěvě královny Alžběty II. se prezident Havel několikrát prokázal jako výborný tlumočnick. --Rodina Salmi v Blansku nedostala zpět všechny pův. majetek. --24 ha půdy v Brně-Bohunicích ale dostala zpátky Berta Schmidtová, vdova zp. vojákoví P. Kohnovi. Dočnes se místu říká "Kohnova cihelna". --Kdo je vlastně majitelem záuku v Holešově je stále sporné. --Cena pečiva šla nahoru, většinou o 10 procent. --Za komunistů bylo popraveno 450 lidí. Za I. republiky mezi 1918 až 1938 bylo popraveno jen 10 vráhů. --Byl. Werichův dům na Kampě se má stát "Domovem osvobozené kultury". Má se o to postarat Obč. Sdružení Werichovci. --Hora cibule se přes noc objevila před vchodem do Luxova ministerstva zemědělství. Byl to protest proti zne. politice vlády. Pražané si za krátký čas cibule rozebrali. --V Žeraviciích vzpomněli 380. výročí vysvěcení Jana Amose Komenského na kněze. Byl u toho také biskup luteránské církve ze Slovenska. --V Brně vyšel článěk "Brnědci-kabráci". Pojednává o malíři Rudolfovi Kunderovi, kte-

Známý amatérský tenisový "internaci-
onál" Josef Vaněk, nar. 9. 3. 23 v Hlu-
ku na mor. Slovácku, se v Torontě ne-
dávno sešel s paní Libuší Hampelso-
vou ze Staré Huti u Dobříše. Osla-
vili to plzeňským. Paní Vančková,
Júlia, je rodem ze Slovenska a je-
jí svičková chutná jako "u maminky".

Milá a Milý

Mám takový pocit, že člověk si zcela vědomě vybírá místa, kde chce žít, bydlet, tvořit, milovat a rodit nikoliv podle jejich názvu, ale podle polohy, vhodnosti autobusových nebo vlakových spojení, případně podle místa nejlepšího zaměstnání. Od člověka je to přinejmenším bláhové, když se domnívá, že takto racionálně vybraná bydliště mu poskytnou šťastný domov. Já si myslím, že opravdové šťastné bydliště by si měl člověk vybírat podle jeho názvu. Tak například bych se velkým ohloupkem vyhnul všem Dolním nebo Horním Lhotám, protože je jich jako napezvaných plátek salámu z jedné „štangle“. Vůbec všem „dolním“ a „horním“ přídomkům, protože

taková místa jsou jaksi nesvěprávná, prostě jsou to levoobčci. Nad obcemi Bláto, Bahno, Větry, Hlína (ty obce opravdu existují) bych dlouho váhal, stejně jako nad obcemi Drozdín, Drštékryje, Držkrajov, Dřevohryzy, Držkov, Držhub, Zbizuby, Třít, Třepnouze atd. neboť bych si při nutnosti jejich rychlého vyslovení na dotaz po bydlišti třeba od uniformovaného strážníka zlomil čelist o jeho pendrek, neb by mne považoval za podařeného vtipálka. Chtěl bych střídat bydli v obcích Milá (na Mostecku) a Milý (na Rakovnícku). Ty obce se totiž mají rády. A na dotaz, kde bydlím, bych odpovídal: Někdy u milé, a někdy u milého.

Lubomir Ben Müller

Výzva

Vyzýváme všechny občany, kteří se cítí jakýmkoliv způsobem poškozeni v 50. letech panem Ctiradem Mašínem, Josefem Mašínem a panem Milanem Paunrem. Žádáme, aby se přihlásili na adrese: Dr. Jiří Málek, Ministerstvo vnitra, pošt. příhrádka 21/UDV, 170 34 Praha 7, Czech Republic. Značka: „Poškození“

Šlechta opět na scéně?

V posledních dnech vstoupila česká šlechta opět na politickou scénu. Na jedné straně v louze získal zpět sídlovévé majetek se prohlašuje za ryze český a vlastenecký subjekt, jiná skupina se v sudetoněmeckém tisku přimlouvá za větší svůlnost sudetoněmeckým požadavkům a třetí skupina pouze usiluje o restituci a je značně kosmopolitní, češky již neumí a sídlí v nejružnějších zemích světa. Německá televize o šlechtě natočila celý pořad a vybrala si rody, dobře hovořící německy zapsané také do německé historie - například Valdštejny.

◀ Vlastenecké činnosti české šlechty můžeme pochýbovat, neboť 17. září 1938 pouze 12 zástupců šlechty přivítalo prezidenta Benešova deklarací o věrnosti československému státu. A naopak, po příchodu okupantů se »německé národnosti«¹ hlásili někteří Kinští, Czerninové, Łazanští, Harrachové, Kolárovi, Rohanové, Beauharnoisové a Blüchertové.

K českému národu choval značné nepřítelství. Agitoval Aueršperk (1821 - 1885) jako ministr vnitra nad stádoval přední české politiky a likvidoval projevy české opozice. Za okupace se členové rodu hlásili k německé národnosti. Některé z nich za války padli. Wof. Aueršperk (1892 - 1942) zahynul jako velitel národního vojska ruské fronty. Narozen byl v 1852 v Praze. Právnický Aueršperkovi z nás zastavil v minulosti 27 tisíc ha půdy (panství Nasavský, Zbieho Dvůr Kralovce a jiné).

Bunovové ovládli od českých zemí v 19. století pobřeží

horských vteřů z Francie. Jan Oldřich Buguoy zahynul za II. světové války v Severním ledovém moři při potopení blývného křižníku Scharnhorst. Rod jeho v SRN.

Již Bohuslav Balbín napsal, že ten, kdo učí vlně leknínů, zapomené na vlastní národ. Martinžovce měli ve znaku dva květy leknínů a k tomu ještě Balbín poznamenal, že je to rod, jenž není sebažnou pachoutí leknínů v členech rodu viděl pohobohoré korínky a diktátory. Jindřich Člám Martinžů byl v roce 1916 ministerským předsedou a podporoval snahy německých nacionalistů na úcel Čechů. Navrhoval reorganizaci habsburské monarchie tak, aby byla zabezpečena převaha Němců nad Slovanskými národy. Němci tak v této monarchii tvořili jen 24 % všeho obyvatelstva. Německa měla být státním a lidovým jazykem v celé monarchii. Jako guvernér okupované Černé Hory organizoval porážku Čerňohorů a Srbů. Československá vláda mu je v přízku republiky zakazala vstup do země. Rod žije v Rakousku.

Původně český ročník Černínů poslal do věky za Hitlera Karla Evžena (1920 - 1940). Který psal: jako voják německé armády ve Francii. Odkaz Černín (1872 - 1932) neměl v době přímou demokracii, prohlásil, že „vojsko“ - „los hovězí“. V roce 1916 ostře kritizoval T. G. Masaryka. Dnes se členové rodu ucházejí o svůj majetek. Jejich zájem v Klášterně Dvůrě složí: jako rekreaci středního národního ministra zahraničních věcí J. von Bismarckem.

Čeští monarchisté počítají s polomikou Žofie Císařkové jako s kandidátní na český trůn. Manžel Žofie Císařkové byl zavražděn v Sarajevu. Karel Kristian Koltz (nar. 1917) bojoval v řadách německé armády. K německé národ-

nosti se přihlásil teprve Prokop Lažanský (1504 - 1669) s odůvodněním, že chtěl zabránit majetku před nacisty. Majitel Kynžvartu byl Pavel Alfons Metternich. Sloužil v německé armádě. K německé národnosti se hlásil také Rosinobrovo. Thurn-Taxisové vlastnili panství Litomyšl, kde bylo 92 obcí a více jak 10 000 poddaných. Řád by získal: 4 594 ha půdy. Chlumecký velkostatek Kinských měl 14 657 ha půdy.

Zde je vhodné upozornit, že bývalá slechtá požaduje napravení: zemědělské půdy v rozsahu mnoha tisíc hektarů půdy. Dokonce se nedá často na pozemkovém reformu z roku 1919, podepsanou T. G. Masarykem ve funkci prezidenta. Tehdy přišlo do zaboru 4 021 600 na půdu a slechtá bylo ponecháno 150 ha zemědělské půdy a 250 ha veškeré půdy (rybníky, les). I když část půdy byla pracovníci vlády v rozsahu 1 631 920 ha, vláda práce je nyní vidí snaha, na výsledky této pozemkové reformy nehlédět.

Osobně si však myslím, že šlechtě nepatří vůbec nic. Půdu dostala včetně poddaných od panovníka, který vy-
žadoval vojenskou službu výkonem sasko-východních termínů,
a myslím, u vělejších knížectví. Šlechtě dlela půdu za službu
vladu. Dnes je to vespolek. Šlechtě nepatří nic, a za půdu
dělají si šlechtě odpočívadlo. Tiavie je známe, že aspoň po
číně na půdě, v lese a u rybníku nikdy nepatřovali.
Vše musel odedávna podávat. Jsemu tedy náležej majetek
na zadržuje šlechtě. Finanční prostředky, které šlechtě
vydělala na českých panstvích, obrátili a velmi často na
prosperách německé kultury, vědy, skvoisti a osvoje na

Prof. PhDr. Jiří Frajdl, ČSc., člen Národní rady KČP

V centru Prahy začíná platit docela nový systém parkování

P r a h a (če) - Od pondělí bude v centru hlavního města na pravém břehu Vltavy zaveden nový systém parkování.

Zatímco starosta Prahy I Jan Bürgermeister očekává, že nový systém zklidní dopravu, podle mluvčího pražské městské policie Stanislava Čecha nastane zejména zpočátku v ulicích zmatek. "Budou tápat řidiči i místní občané, protože informační kampaň byla nedostatečná a vše se dohání na poslední chvíli," uvedl Čech.

Během měsíční kúzební lhůty by si měli podle magistrátu na nové parkování všichni zvyknout, ale mnozí lidé, kteří na systéme pracují, se o jeho budoucnosti vyjadřují rozpačitě. "Pokud bude nový způsob parkování bojkotovat šedesát procent automobilistů, systém zkolabuje," říká například ředitelka Evroparku Dr. na Juráskově, jejíž firma parkovací zóny provozuje.

UŽ o víkendů změni či zruší policisté kvůli novému systému parkování na tříadvaceti křižovatkách přednost v jízdě. Například Hybernská ulice přestane být hlavní, naopak hlavními se stanou Dlážděná a Havlíčkova, které již protínají u Masarykova nádraží. Na ostatních křižovatkách, mimo jiné ulic na Florenci s Křížkovou, Václavského náměstí se Štěpánskou a s ulicí Ve Smečkách, bude platit přednost zprava.

Ulice budou rozděleny podle tří typů stání. Nejvíce jich bude určeno pro parkování místních občanů a firem sídlících v prvním městském obvodu, okolo šesti tisíc. Ostatním Pražanům či návštěvníkům metropole bude sloužit po patnácti stovkách míst v oranžové a zelené zóně. Ty se budou nacházet například na Václavském náměstí, Národní třídě, Na příkopě a náměstí Republiky. Na poříčí, v Opletalově ulici, na Florenci, v Pařížské a Dlouhé ulici.

Parkování v těchto místech bude od šesti hodin večer do osmi hodin ráno bezplatné, stejně tak i o sobotách a nedělích. Obyvatelé centra však usilují o to, aby polovina těchto ulic sloužila v čase, kdy se za parkování neplatí, výhradně jenom jím. MF0111/156

Příbram má dobrého a sešá-
kého p. starostu. Josef Va-
cek je přítel dr. Velfla.

Naši krajané v Rakousku chodí k holiči do ČR. Je to mnohem lacinějš. -- Schebellovi v Olten ve Švýcarsku mají už 9 mrou-
a pracuje v Isny /Německo/ nyní hlavně s keramikou. Jinak do-
komunismu pro Nový Jičín. -- Podle krajana Š. z Německa je dnes
účejnou dupármou, kde se roztahují Němci a po několika pivech
n Engeland". -- Zdravotní stav obětavého Sokola arch. R. Fialy se
6 existuje již jen symbolická Zahraniční Obec Sokolská. -- V
továrn, vozidlo / navázala Marcela Čechová z Austrálie kontakt
u. -- Standa Hladík se svou novou manželkou navštívili USA a dr.

--Stará matka se stala novou manželkou náčelníka oddělení a dr.
J. Pejškara ve Fallbrooku, CA. Žijí a aktivně sokolují
v Bernu a hlavně v Brně.--S Helenkou Mastníkovou se
v londýnském krematoriu 27.3. rozloučil Eda Strouhal.
Čestnou stráž s čs.vlajkou u rakve stál gen.K.Vrdlo-
vec.--Vatikánskou revue "Nový Život" rediguje neřinav-
ný P.Petr Ovečka. Jsou v XLVIII.ročníku.--Ohlášed
sbírka básní Jany Witthed-Rotterové zatím v nakl.PRO-
TIS /maj.p.Polák/ nevyšla. Autorka je hluboce zklamána
a stěžuje si u Svazu spisovatelů.--Otec biskup Jar.
Škarvada napsal pro "Inf.Bulletin" čs.ústavu zahranič-
ního /č.4/96/ zajímavý článek "Český Řím".--V nemocni-
ci v Dachau seděl na konci války býv.knihovník TGM.
Jar.Klesa si nemůže vzpomenout,jak se jmenoval.Kdo po-
může?--Švýc.tenistka Hingisová /16.ve světovém žebříč-
ku/požádala o české občanství.--Františka Peter se

Houbař Láďa Zach našel tyto velikány v Austrálii.

Houževnatý Milan Vyhnaněk z Hrádnice ve vých. Čechách si ani ve svých 70. letech nedopřává klidu: vybudoval továrnu na sýry zn. Mella. Podle úsudku znalci je to dnes nejlepší sýr vyrobený v Austrálii. Pražská televize natočila s Milanem na Tasmanii film podle jeho knihy "Kde je tráva zelenější". Farma poblíž Smithton měří 250 ha a mléko pro sýrárnu dodává 600 dojnic.

stala novou redaktorkou měsíčníku české kat.misie ve Švýcarsku "KLUB". Poslední číslo mělo 28 stran.--Krajané z Austrálie, kteří se vrátili do ČR k stálému pobytu, mají potíže se změněným klimatem a s nečistým vzduchem.--29.12.1926 zemřel v Montreaux ve Švýcarsku pražský autor Rilke, nar. 4.12. 1875 v Praze.--Reportéři z Prahy objevili na stepi v Kazachstánu celý ryze české vesnice. Obyvatelé sní o návratu do "staré vlasti".--V Malmö ve Švédsku má úspěchy malíř Luděk Holub. Sdružení svob.Čechoslováků v jižním Švédsku /duší počinu byl poúnorový Standa Schottl/ vydalo publikaci "Bulletin 1968-1993", kde jsou zachyceny všechny důležité počinů. /S.Schottl se narodil 8.12.1915 v Polešovicích na Moravě, ale nezná nedávno zesnulého Miloslava Tesáře./--List "Strípky" zachytil bolestné zapouštění kořínků Mirka Paulíka na Novém Zélandě. Stal se nedávným čestným konzulem ČR.--"Hlas sv.Cyrila a Metoděje"/Německo/ přinesl foto pť Olgy Havlové s p.kardinálem Vlkem. Paní Olga zemřela v Praze 27.ledna 96.--Pilotka-plachtařka Hana Zejdová se pokusí v Austrálii o světový rekord na vzdálenost 1500 km. Brněnská "Expedice Kangaroo" operuje z letiště Tocumvale v NSW a managemem je Vlad.Zejda.--V Praze vychází bulletin "The Continents" usilující o spolupráci se zeměmi Asie,Afriku a Lat.Ameriku /Vítková 13, 180 00 Praha 8,Czech Republic/

"The American Bulletin", orgán Čs. nár. Rady americké, má za redakce R. I. Chybíkové daleko zajímavější obsah, než dříve. Užívá m. j. Prague Post. -- V Savannah, GA upoutává v místním muzeu pozornost J. Storyho "The Black Prince at Crecy, 1888". Představuje scénu z 18. 1346: Černý princ z Walesu je svědkem smrti hraběního českého. V Savannah je také český obchod s křišťálovým sklem "Božepetr" "netrhnou". -- Nejlepší student ze vsetínské soukromé podniky odměněn stáží v USA. Zařídil to prý p. Tomáš Baťa. -- V. Výboru týden starosta města Kansas City ve státě Missouri. P. starosta volnit, tak letěl jeho náměstek. -- "Za to, že 3. an. armáda nešla do Pattona či Eisenhowera", napsal se Stanfordu, CA., dr. Pavel Žďáček. archivy. -- Zdr. Pražák s paní/z Clevelandu/jsou v Praze od 14. 5. dotovat u prez. Havla, že udělal Jiřího Pelikána svým poradcem. /Po-to byla novinářská kačka. / -- Sokol LA měl úspěšné veřejné vylovna je v č. 500 N. Western v Hollywoodu. -- "N. Hlasatel" přinesl a podle počtu členů je největší politickou stranou v ČR dnes KSČM, nspodní/z Texasu měl dobrý žlonek E. Jechové "První máje za Tomá-jenerál-lékař Pavol Skok, nar. v r. 1931 v New Yorku, byl slovenského

Slavný rodák už nikdy nepřijede

Světla - V pátek 19. duhna, čtyři dny po svých 85. narozeninách, zemřel místní rodák a Kalifornčan František Mahler - Frank Marlow.

Byl členem slavného a značně rozvětveného rodu Mađerů, který pochází z naší Českomoravské vysočiny. Narodil se 15. 4. 1911 ve Světlé n. S., v domě, který jako mnoho dalších již na světském náměstí nestojí. V roce 1939 utekl před Němci na Slovensko a pak přes Rumunsko na Sřední východ. Vstoupil do čs. jednotky, s níž se zúčastnil bojů u Tobruku (byl zatčen do 200. protiletectvé pluku pod vedením podplukovníka Klápálky). Absolvoval důstojnickou školu v Haifě a po porážce Rommelovy armády se s čs. jednotkou dostal do Velké Británie a pak do Francie. Přišel konec války a s ním návrat do osvobozené vlasti. Před únorem 1948 odešel z vlasti do Londýna, kde pracoval na československém velvyslanectví. Velvyslancem tam byl v té době sociální demokrat Bohuslav Kratochvíl, který pocházel rovněž ze Světlé. V Londýně se oženil, odjel do Kanady a po dalších čtyřech letech do Spojených států. Žil v Kalifornii, na předměstí Los Angeles. Když po listopadu 1989 přijel do Světlé, byli už patnáct let

v důchodu. Přece měl ale pořádek dost: byl členem mnoha krajanských spolků a předsedlám generálního tajemníkem Světové společnosti pro vědu a umění.

Na rodné město nikdy nezapomínám. V roce 1992 se zúčastnil setkání rodáků. V do-
pise z července minulého ro-
ku mimo jiné psal: "Budeme-
li chodit a dýchat napřesrok,
hodíme příjel v létě, a to s
dcerou, zetím a vnučkami
Je to možná naše poslední
možnost ukázat jim s láskou
a hrdostí Světlou nad Sáza-
vou, kde jsem se narodil a
vyrostl, a ukázat jim Prahu,
kde jsem deset let žil a pra-
coval". JAROSLAV VÁLKA

je název knížky, vystihující lásku k rodné zemi emigrantů z roku 1949, kdy jejich smýšlení je donutilo opustit svoji vlast, které chtěli dát svoje znalosti a lásku k prospěchu, kterému dřívější režim nepřál.

Autor publikace Jindřich Nermut napsal příběh Milana Vyhánka, podnikatele v oboru sýrůství.

Milan Vyhádek, absolvent kroměřížské Mlékařské školy svoji práci miloval. Svoje síly a um věnoval své práci po celý život tak, že našel českou republiku proslavil po celém světě. Jak tohoto cíle dosáhnout, jak čelit nesnázím, bude jistě i pro naše mladé podnikatele neocenitelnou pomůckou. Pro Čechy žijící v zahraničí pak připomínkou lásky ke vlasti a sťeskem po domově a pro všechny čtenáře - formou beletrie neocenitelný soubor zkušeností, jak česně vylézt v obchodě i životě. Přičíte si proto dnes už historický román - nejen pro své potěšení, ale i získání potřebných zkušeností.

Obchod a politika je pokornou službou k prospěchu lidstva - a to by se mělo stát zákonem nás všech.

Kniha je k dostání přes
"KL" za 85.

Měsíčník moravského
humoru a satiry:

"Trnky-Brnky", Box 55,
763 12 Vizovice, ČR.
US\$10 za rok..

NEW YORK - Žádost o povolení dvojího občanství pro český exil v USA obchází stá-

Československého týdeníku Petra Biskupa předsedovi Poslanecké sněmovny Milanu Uhlířmu. Zaumcme v jiných zemích se exulanti po odchodu z Československa mohli ponechat obojí občanství, pokud získali cizí předsatnostu nejvyššího českého zákona o občanství, v USA to vylučuje konzulární dohoda mezi oběma státy z roku 1929, která stanoví, že nabytím občanství jedné země člověk ztrácí občanství druhého státu. Zásada automatické ztráty občanství byla americkým Nejvyšším soudem pro občany USA prohlášena za neustávní, ale z Československé strany se dohoda vždy dodržovala. 1150